

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

18 Kč (24 Sk)

21. a 28. PROSINCE 2008

*Milostiplný
příchod Božího
Syna
o Vánocích,
pevnost víry,
jistotu naděje
a horoucnost lásky
v novém roce všem
čtenářům přeje
redakce Světla*

Andrea del Sarto (1486-1531): Svatá rodina

Vdnešní katechezi se zastavíme u vztahu mezi Adamem a Kristem, jak ho vytyčil Pavel na známé stránce Listu Římanům (5,12-21), na které svěřuje Církví základní pojmy nauky o dědičném hříchu. Popravdě již v Prvním listě Korintským, když pojednával o víře ve zmrtvýchvstání, uvedl Pavel srovnání prarodiče s Kristem: *Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu* (1 Kor 15,22.45). V listě Římanům 5,12-21 je srovnání mezi Kristem a Adamem více rozvedené a osvětlující: Pavel prochází dějiny spásy od Adama po Zákon a od Zákona ke Kristu. V centru scény stojí ani ne tak Adam s důsledky hříchu pro lidstvo, jako spíše Kristus a milost, která je skrze něho pro lidstvo v hojnosti zajištěna. Opakování výrazu *tím hojněji*, který se vztahuje na Krista, zdůrazňuje, jak dar v něm přijatý daleko překračuje Adamův hřích a důsledky, které to má pro lidstvo. Proto Pavel může na závěr dodat: *Kde se rozmnožil hřích, tam v míře ještě daleko štědrěji se ukázala milost* (Řím 5,20). Takže srovnání, které Pavel uvádí mezi Adamem a Kristem, vrhá světlo na podřadnost prvního člověka vzhledem k nadřazenosti druhého.

Na druhé straně právě proto, aby ozřejmil nesrovnatelný dar milosti v Kristu, zdůrazňuje Pavel Adamův hřích: řekli bychom, že kdyby nebylo třeba ozřejmit ústřední roli milosti, nezdržoval by se tím, aby uváděl o hříchu, že *skrze jednoho člověka přišel na svět hřích a skrze hřích smrt* (Řím 5,12). Proto jestliže v Církví uzrálo vědomí dogmatu o dědičném hříchu, je to proto, že je neoddelitelně spojeno s jiným dogmatem, totiž oním o spáse a o slobodě v Kristu. Důsledkem toho je, že nesmíme nikdy mluvit o hříchu Adama a lidstva odděleně od spásného kontextu, aniž bychom je chápali v horizontu ospravedlnění v Kristu.

Dědičný hřích v Pavlově nauce

Evidentní skutečnost zla

Ale jako dnešní lidé se musíme ptát: Co je tímto dědičným hříchem? Co o tom učí Pavel a co učí Církev? Je taková nauka ještě dnes udržitelná? Mnozí se domnívají, že ve světle dějin evoluce už tu není místo pro

nauku o prvním hříchu, který by se pak rozšířil na celé dějiny lidstva. A následně by také otázka vykoupění a Vykupitele ztratila svůj základ. Tedy: existuje dědičný hřích?

Abychom na to mohli odpovědět, musíme rozlišit dva aspekty učení o dědičném hříchu. Exis-

tuje aspekt empirický, tj. konkrétní skutečnost, viditelná, řekl bych – pro každého hmatatelná. Je to aspekt tajemný, týkající se ontologického základu tohoto faktu. Je empirickým faktem, že existuje rozpor v našem bytí. Na jedné straně každý člověk ví, že má konat dobro, a vnitřně ho také dělat chce. Ale současně cítí jiný impuls dělat opak, jít cestou egoismu, násilí, dělat jen to, co se mu líbí, i když ví, že je to proti dobru, proti Bohu a proti bližnímu. Svátý Pavel v Listu Římanům vyjádřil tento rozpor v našem bytí takto: *Jsem si vědom, že ve mně, to je v mém těle, dobro nesídlí. Vůli sice mám, ale dobro vykonat nedovedu, neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci* (7,18-19). Tento vnitřní rozpor našeho bytí není pouhá teorie. Každý z nás ho zakouší každý den. A především vidíme stále kolem sebe převahu oné druhé vůle. Stačí pomyslet na každodenní zprávy o nespravedlnostech, násilí, lži, nezřízenosti. Vidíme to každý den: je to fakt.

Co je lidské?

Jako důsledek této moci zla v našich duších se vyvinula v dějinách kalná řeka, která otravuje zeměpis lidských dějin. Velký francouzský myslitel Blaise Pascal mluvil o „druhé přirozenosti“, která se nadřazuje nad naši původní, dobrou přirozenost. Tato druhá přirozenost vytváří dojem, jako by zlo bylo pro člověka normální. Tak také obvyklé rčení „to je lidské“ má dvojnásobný význam. „To je lidské“ může vyjadřovat: tento člověk je dobrý, skutečně jedná, jak by měl člověk jednat. Ale „to je lidské“ může také znamenat falešný názor: zlo je normální, je lidské. Zlo jako by se stalo druhou přirozeností. Tento rozpor lidské bytosti a našich dějin musí provokovat a provokuje také dnes touhu po vykouve-

Pokračování na str. 8

Editorial

V neveselém období budování „nebe na zemi“, se kterým jsme se ne tak docela vypořádali před téměř dvaceti lety, pracovali školení ideologičtí profesionálové intenzivně na problému, jak co nejdůsledněji zmaterializovat pevně zakotvené nosné pilíře duchovního života: stěžejní křesťanské svátky, které v našich zemích po staletí výrazně ovlivňovaly životní způsob i kulturu. Nebylo je možno jen tak prostě zrušit a vymazat z kalendáře a z obecného povědomí. Zvolili k tomu velice účinnou taktiku: to, co bylo dosud posvátné, zbanalizovat. Zvláštní pozornost věnovaná folkloru měla všechny přesvědčit o pohanském původu a podstatě všech velkých svátků, které si křesťanství údajně jen přisvojilo a zneužilo pro své ideologické účely. Posvátnou dobu přípravy na Kristovo narození zaplavil humbuk, který bez citu a vkusu týdný předem do omrzení chrlil i to, co mělo teprve v posvátné atmosféře naplnit samotné tajemné ticho vánočních svátků. I z toho nejkrásnějšího je možno ustavičným opakováním do omrzení udělat něco, čemu se říká nelichotivě odrhovačka. Na tuto praxi navázala a po svém ji prohloubila i současná konzumní společnost, jakoby chtěla dosáhnout, aby si o samotných Vánocích lidé od všeho vánočního spíše oddechli přesycení předvánočním

shonem a mumrajem. Jakousi protiváhu má tvořit povrchní sentimentalita s nádechem jakéhosi mimozemského kouzla. Pro uklidnění svědomí se pak lidem nabízí příležitost, aby vystavili na odiv svou jednorázovou dobročinnost, která má ovšem daleko k žádoucí hodnotě vdovina haléře.

Ubránit se tomuto všudy přítomnému vlivu a mentalitě systematického znesvěcování a rozměňování všeho, co je posvátného, není opravdu lehké, zvláště v městském prostředí. Co se i na nás křesťany z toho nejspíše přilepí, je ona vánoční sentimentalita, která snadno navodí pocit povznesené nábožné svátečnosti, ale ve skutečnosti jen zastírá a nahrazuje to podstatné.

Svátý František se již před osmi staletími úspěšně pokusil věřícím nápaditě a co nejvýmluvněji přiblížit podstatu Vánoc názornou betlémskou jeskyní přímo uprostřed přírody. Založil tak tradici betlému neboli jesliček, které se dnes staly přímo šlágrelem, jenže mnoho jejich obdivovatelů neví, o čem vlastně vyprávějí. Řada těchto artefaktů podružnými postavami úspěšně upoutává naši pozornost na úkor postavy hlavní a nejdůležitější.

To, co je na Vánocích nejvýznamnější a také nejdojemnější, ovšem žádné výtvarné znázornění představit nedokáže,

Pokračování na str. 15

Královská cesta

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Moc Nejvyššího tě zastíní.

S pokornou vděčností vstup do dnešní neděle, která je posledním stupněm před bránou Božího Hodu. Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl sklonit se na tomto posledním zastavení ještě s větší úctou před nevýstížnou velkodušností svého Pána a Stvořitele. Jen On tě může utvrdit, abys žil podle evangelia, podle kázání o Ježíši Kristu. Chce ti dnes představit svou Nevěstu a na ní cestu, která spojuje nebe se zemí a Boha s člověkem. Stane se tak při návštěvě dvou velice rozdílných příbytků: vznešeného královského paláce a chudého domku v Nazaretě.

O čem přemítá David na vrcholu své panovnické slávy? Teprve nyní se rozpomíná ve svém královském sídle, že by i Hospodinu měl vystavět dům z cedrů⁽¹⁾. Jaké se mu dostalo odpovědi? *Ty mi chceš postavit dům?* Může snad i ten nejmocnější z lidí překvapit Boha svou velkodušností? Čím bude stánek zbudovaný lidskýma rukama pro svatost a velebnost nejvyššího Pána? A přece Panovník Hospodin neodmítá nabídku svého služebníka, kterého vzal z pastvin od ovcí, aby byl vůdcem izraelského lidu. Davidova velkodušnost nebude zapomenuta. Pán osvědčuje svou věrnost až do tisícého pokolení,⁽²⁾ protože od počátku ho vede jedno velké přání: touha být s námi. Tuto touhu vtělil i do jména toho, který má přijít, až nastane plnost času, neboť to bude Emanuel - Bůh s námi⁽³⁾.

A to je důvod, proč tě svatá čtení odvádějí z královských komnat do nejchudšího domku v zapomenutém Nazaretě. Co tu potkáváš? Uprostřed chudoby prostou a tichou Pannu, která nemá nic, a přece nabízí svému Pánu mnohem více než její královský předek: v nejčistším zasvěcení mu odevzdala sebe. Toho, že může beze zbytku patřit svému Bohu, si váží více než nejvyšší cti, o jaké tajně sní všechny izraelské ženy: být matkou slíbeného Mesiáše. Hledáš-li u ní známky královského rodu, musíš počkat, až přijde Hospodinův posel, který vidí více, než vidíš ty. Její královskou hodnost poznáš už z jeho pozdravení: *Bud' zdráva, plná milosti!* Znáš větší důstojnost a větší poklad?

Její úplné sebeodevzdání je tak bezvýhradné a ryzí, že když uslyší andělova slova, je z tak uctivého pozdravení dočista zmatena, protože nechápe, čím si je zasloužila. Právě proto je tím nejdůstojnějším stánkem, ve kterém našel Nejvyšší zalíbení: *Neboj se, Maria, našla jsi milost u Boha.* Král David nabízel slavný a vznešený dům, a Hospodin jej nechtěl. Myslel na jiný způ-

sob, jak přebývat mezi lidmi. Jak obdivuhodně plní svůj pradávňý záměr. V Marii z Nazareta si našel svůj příbytek i svou cestu k člověku. Ale sám Bůh nejdříve uctivě žádá o svolení, aby jako Snoubenec a Syn mohl vstoupit do posvátného chrámu, který si v čisté Panně připravil. Jednou darované panenství při tom nebude porušeno, nýbrž naopak zázračně povzneseno a posvěceno nejvznešenějším božským mateřstvím, za které jí budou žehnat všechna pokolení⁽⁴⁾. Dobře si zapamatuj, co anděl nyní zdůrazňuje: *U Boha není nic nemožné.* V čistotě a pokoře, s jakou se mu Maria odevzdává, našel Bůh tak veliké zalíbení, že jí nabízí, aby mu ve svém panenském bytí připravila ještě větší dar: božské a lidské tělo jednorozeného Syna, o kterém kdysi řekl Davidovi: *Já mu budu Otcem a On mi bude Synem.* Nová Eva, čistá a neporušená Žena, přijímá do svého života Život, aby byla Matkou všech živých. Syn Boha Otce jako Syn Mariin a Syn člověka *zasedne na trůn svého otce Davida a jeho království nebude konce.*

Sám Bůh svým příchodem k Marii potvrzuje, že tato nová Eva ukázala a otevřela svou tichou poslušností královskou cestu ke svatosti. Je to cesta nejvznešenější, nejkratší, a přece tak skrytá. Nevede k sebezdokonalení vlastním úporným úsilím, ale skrze bezvýhradné a naprosté sebeodevzdání bez okliky přímo k Bohu. Odevzdat Bohu všechno, i svou svobodu a vůli, znamená dát Nejvyššímu volnou ruku: On sám pak může v tobě připravit tvou budoucnost podle svého podivuhodného plánu, který překračuje všechno lidské pomyšlení, protože se v něm zračí jeho božská moudrost, dobrota i všemohoucí moc. Více než jen patřit k těm, kteří nesou jeho jméno, znamená patřit zcela Jemu. V tom je tvé pravé obrácení, že se sám sobě ztrácíš z dohledu, aby ses soustředil jen na Toho, který se pro tebe stal vším.

Pros nazaretskou Pannu, aby tě vychovávala k odvážné ochotě vzdát se tak jako ona sebe a zcela se odevzdat Bohu. Můžeš to uskutečnit v každém stavu a za všech okolností, když mu především velkodušně zasvětiš svou vůli. On na to čeká v tiché skromnosti jako tehdy v Nazaretě, aby ti pak tváří v tvář předal sebe i své dary jako pečeť a záruku své věrnosti a své lásky. Dovol mu, aby byl tvůj Emanuel. Odmění tvou velkodušnou pohostinnost a zůžitkuje ji tím, že budeš jeho poslem a prostředníkem darů, na které čekají ti, kteří dosud žijí v temnotě a ve stínu smrti, aby je uvedl na cestu pokoje⁽⁵⁾.

Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné časy.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2 Sam 7,7; ⁽²⁾ Dt 7,9;

⁽³⁾ Iz 7,14; Mt 1,23; ⁽⁴⁾ Lk 1,48; ⁽⁵⁾ Lk 1,79

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti nejvyšší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se již děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. čtení - Řím 16,25-27

Bratři! Bůh vás může utvrdit, (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám to hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale dnes je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium - Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu, a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva,

Pokračování na str. 18

Pán Ježíš o svých kněžích

USTANOVENÍ KNĚŽÍ
BYL NEKONEČNÝ AKT LÁSKY

Za svůj život vděčím Otci, protože On Mě zplodil jako své Slovo v nejmocnějším výbuchu lásky. Zplodil Mě z lásky a z lásky jsem vyklíčil v Jeho nejsvětějším a nejpłodnějším lůně.

Láska Mě utvářela v Otcově myslí, v Otcově lůně, v nekonečném Otcově rozumu jako znějící tón, jako líbezný akord, který naplnil svou harmonií všechny věky a který zaznívá ve věčných propastech lásky, který dal vzkličít Slovu jako nejvěrnější ozvěně božské hudby, oné líbezné harmonie, která nemá žádné obdoby. Já, Slovo, jsem s Otcem Jeho dokonalou a překypující ozvěnou, jedinou věčnou dokonalou vibrací: jednotou podstaty, vůle a bytí, jediným božstvím v rozličných osobách.

Nastínil jsem ti tak původ Slova. Tedy od tohoto momentu, *od věčnosti*, – i když Slovo vychází od Otce ve věčném plození – jsem jeden jediný Bůh v podstatě i v božství – je to jeden jediný tón, jediná nebeská harmonie, která zaznívá unisono, takže je slyšet jen jednu jedinou lásku.

Tři božské osoby jsou totiž věčné a žádná nepřichází po té druhé. Jistě, Otec tím, že poznává sebe, zplodil Syna, od obou vychází Duch Svátý, ale jelikož všechny tři božské Osoby jsou věčné a žádná z nich nepředchází druhou, všechno se děje současně. Toto vznešené tajemství Trojice, ve kterém spolu existují tři božské Osoby, nemělo nikdy začátek.

Věčná je v Duchu Svátém láska, která od věčnosti spojuje Otce se Synem. Láska byla vždy mojí podstatou a mým životem, tak jako je tomu u Otce. Bůh je láska ve třech božských Osobách. Ale Duch Svátý je pramen této lásky, věčná podstata lásky a nejčistší střed jednoty,

protože jednota není nic jiného než láska, která sjednocuje, láska, která asimiluje, láska, která spojuje v jedno tři Osoby a nikdy neměla začátek.

Nuže, Já jsem zplozen z Otcovy lásky a zde na zemi jsem Ho ani na okamžik nepřestal milovat, kořit se Mu jako Slovo, a současně Mu sloužit, milovat Ho, vyzývat Ho a klanět se Mu jako Bůh-Člověk.

Ale jedna myšlenka Mě trýzní, když vidím, že v tento poslední den, který je pro Mne již přítomný, zraňuje mou duši více než cokoliv jiného, že budu muset – v onen den – zavrhnout duše těch kněží, kteří dávali přednost zemi před nebem ...

Já jako Bůh-Člověk jsem se zrodil z lásky, z lásky jsem byl zplozen v lůně Panny a každý tep mého srdce od prvního až do posledního v pozemském životě jsem zasvětil tomu, abych ctil svého Otce, sloužil Mu a oslavoval Ho a projevovat Mu svou podřízenost, jaká mu přísluší.

Moje duše nikdy neztratila ze zřetele okamžik mého vtělení až do onoho okamžiku smrti na kříži, a když jsem naplnil Jeho láskyplnou a svatou vůli až do poslední čárky, odevzdal jsem ji do rukou Otce.

Byla to vůle Otce, která Mě přivedla na kříž, byla to Jeho láska, láska vznešená, největší zkouška Jeho lásky.

A také to, že Mne daroval duším, byla Jeho čistá a nesmírná láska.

A když založil Církev a ustanovil Mne v ní jako prvního, věčného a pravého Velekněze, jehož všichni ostatní kněží mají být obrazem, byl to akt lásky, nekonečné náklonnosti k Jeho jedinému Synu.

A když ustanovil, že ve Mně bude smazán hřích a budou odpuštěny všechny zločiny světa, protože jen Boží odčinění moh-

lo smazat urážky učiněné Bohu, byla to všechno láska, a tato nekonečná láska bude až do konce časů láska a jen láska.

A když ustanovil všechny kněze ve Mně, jediném Veleknězi, ve Mně, jediném Oběti, ve Mně, jediném Spasiteli, byl to akt lásky, je to láska od počátku časů a bude to po všechny časy jen a jen láska.

Nastane den, kdy přijdu soudit svět spolu se všemi svými kněžími, se všemi kněžími, kteří pro svou jednotu v Trojici budou spojeni se Mnou. Také tento záměr Otce, abych – opakuji – jako triumfující Král se zna-

mením Kříže byl doprovázen zástupy mých kněží a přišel soudit svět. Není to snad akt lásky, nekonečného zalíbení, projev nekonečné lásky?

Ale jedna myšlenka Mě trýzní, když vidím, že v tento poslední den, který je pro Mne již přítomný, zraňuje mou duši více než cokoliv jiného, že budu muset – v onen den – zavrhnout duše těch kněží, kteří dávali přednost zemi před nebem, tvořím před Stvořitelem, chtěly a mazlily se s hříchem místo s něžností Otce a zarmoutily mé božské Srdce.

Ne, nechci, aby se to stalo. Moje lidské Srdce a božství Boha-Člověka odmítají, abych tak řekl, tuto myšlenku, zintenzivňuji své prosby a Já zintenzivňuji zde na zemi oběti pro Církev, abych zachránil své kněze i na okraji propasti a spasil je svou krví, kterou oni svatokrádečně pošlapali. Až do jejich posledního okamžiku, ve kterém jsem stále přítomen, skráním je svou Krví pro zásluhy duší – obětí – zde na zemi, snažím se prorazit k nim svými vzdechy, snažím se pohnout je svou nesmírnou láskou a budu to dělat až do konce věků.

Adorace vtěleného Slova

Proto podstatnou a nevyhnutelnou složkou, jak se mají kněží přetvořit ve Mne, je obyčej osvobodit si myšlení mého Otce, ve dne i v noci, při každé příležitosti a zvláště při slavení mše svaté oslavovat mého Otce, snášet únavu, strádání a bolesti (které On umí osladit svou láskou), obětovat Mne a obětovat sebe ve spojení se Mnou, ale nikoliv jednoduchou formou mechanicky opakovanou, nejen v oběti nekrvavé, ale ustavičně, v každém okamžiku, tak jak jsem to dělal Já.

Zde na zemi jsem neučinil zážrak, neprojevil jsem milost, neutil jsem bolest, aniž bych napřed pozvedl oči a především své Srdce k Otci, abych učinil všechno pro Jeho slávu, pro Něho a v Něm. Podávat Mu důkazy své lásky, to byla pro Mne, tak říkajíc, zde na zemi moje hlavní vášeň. Všechno jsem obracel k Němu a jediným mým zaměstnáním bylo, aby Ho duše poznávaly a oslavovaly.

Jednal jsem tak, aby můj život zde na zemi byl nepřerušným projevem mé láskyplné vděčnosti k mému nebeskému Otci. Mým pokrmem, mým nápojem, se všemi jeho námahami, omezeními, bolestmi, celý můj život spočíval v tom, abych ho oslavoval ve Mně a v duších, abych činil Jeho vůli a nacházel zalíbení v tom, že ji konám, i když to pro Mne bylo objektivně příčinou mučednictví. Láskyplná a klanění hodná vůle mého Otce byla pro Mne nejpřednější ze všech věcí.

Marta Chambonová (1841-1907)

Toto bylo rozlišující znamení, nejevidentnější charakteristika mého vnějšího i vnitřního jednání: všechno zasvětit ideálu konat vůli mého Otce; to byl dokonalý závěr každého mého skutku, všech mých myšlenek: božská vůle Otce!

Byla to veliká radost učit modlitbě Otce náš. Do ní jsem vlil ten nejlíbeznější destilát, kterým přetékala má duše; po staleti bude opakován tento vznešený hymnus, jímž jsem chtěl vzdát hold vůli mého Otce a podřídit všechny lidské vůle Jeho vůli.

Rekl jsem to, aby kněží, jestliže se chtějí přetvořit ve Mne, jestliže chtějí být Mnou, začali s veškerým svým zápallem, s veškerou velkodušností a vytrvalostí dělat to, co jsem dělal Já: ať přetvoří svůj život v jediný úkon lásky k Otci, který je zplodil ve svém láskyplném lůně, dal jim povolání a který, aby je neodděloval ode Mne, vlil do Marie, když jsem se v ní vtělil, svatý zárodek jejich kněžského povolání. Ať vzdávají čest Otci každíčkým svým činem, ať Ho oslavují intenzivním vnitřním životem, ať usilují neúnavně, aby se Mu duše klaněly a ať učiní z jeho svatě vůle svůj vlastní život.

To všechno nebude pro ně břemenem, ověří si, že nebudou ztrácet odvahu před všemi těžkostmi, přede všemi pokušeními, které jim ďábel připraví. Já vás ujišťuji, že toto bude největší prostředek, který dovolí jejich dokonale přetvoření ve Mne.

Duch Svatý, jeden s Otcem i se Synem, jim bude s velkou radostí pomáhat, protože to je bezpečná cesta pro sjednocení vůli, ve kterém má celá Trojice zalíbení (CC 51,146-158).

Maria ve svém Synu vidí kněze

Pro kněze by mělo být velkým motivem a velkou útěchou vědomí, že v míře, v jaké pilně usilují přetvořit se ve Mne, stávají se také stále více syny Mariinými, a tedy také předmětem její něžnosti, jejich projevů ryzí mateřské lásky.

Když Marta přijala ve svých devíti letech první svatě přijímání, zjevil se jí Ježíš v podobě dítěte. Ujistil ji, že se jí ukáže viditelně při každém svatém přijímání. Tato milost jí provázela i po čas klášterního života v kongregaci Navštívení Panny Marie. Zajistila jí sílu obětovat se Bohu jako dítě, jako Ježíš v Eucharistii.

Jednou v čase Vánoc se Marta ocitla zázračně v betlémské stáji. Panna Maria vzala z jeslí malého Ježíška a položila jí ho do náruče a řekla: „Dcero, dávám ti své dítě tak, jak jsem je dala světu.“ V tom okamžiku pocítila sestra v sobě úžasnou duchovní svěžest

Tak jako Otec shlíží se stále větší láskou na kněze, kteří se krok za krokem přetvářejí v Ježíše, tak také Maria vylévá něžnosti svého mateřského srdce tím více, čím více kněz odráží můj dokonalý obraz.

Tak jako se Otec skrze Mne, své Slovo, které se stalo tělem, dívá na všechny věci a ve Mně je miluje a nic nemůže milovat mimo Mne, tak Maria ve Mně, božském Ježíši, miluje všechny své děti a zvláště kněze. Ale Ona miluje ještě více ty, kteří se podobají Mně, jejímu božskému Synu a obzvláštní zalíbení má pro ty, ve kterých rozeznává nejvýraznější mé rysy, jak se postupně přetvářejí ve Mne.

Ona, Neposkvrněná Matka, s obzvláštním zalíbením patří na kněze čisté. Hledá vůni svého Ježíše, vznešené Lilie, v kněžích povoláných, aby Ho zde na zemi představovali; má zalíbení v nevinnosti jejich duší, v čistotě jejich rukou, které se dotýkají Beránka, a chtěla by přitisknout své rty na rty, které důstojně pronášejí slova vykonávající Proměňování ve mši svaté. Maria se totiž z toho nesmírně raduje a vkládá celou svou duši do předpodstatnění.

Maria je nejkratší cestou přístupu k Duchu Svatému, k růstu

a vnitřní radost z přijetí utrpění jako smírné oběti. Pevně k sobě přitiskla Ježíška. Prociťla přitom hlouběji tajemství Ježíšova narození: viděla zblízka chudobu, kterou si zvolil při svém příchodu na svět a která by měla být vzorem pro nás, zvláště pro řeholníky. Současně pochopila, jak velice se Bůh v betlémské stáji ponížil. Proto vyžaduje od těch, kteří ho chtějí následovat, velkodušnou obětavost a sebezapření.

Marta Chambonová uslyšela slova: „Musíte se ode všeho odpoutat. Řeholní život není život požitků, ale je naplněn chudobou, poslušností a utrpením.“

Vítazstvo srdca 4/1977

lásky, která přetváří, činí podobným, sjednocuje a posvěcuje. To je prostředek nejsladší, nejněžnější, nejvybranější a nejčistší: Maria! (CC 50,147-155).

Maria má ve mši svaté velkou roli

Kněžská důstojnost je tak hluboká, že lidský rozum ji nedokáže pojmut; především když s božskou autoritou vykonává svátosti mé Církve, ve kterých Mne vždy reprezentuje. Žádná svátost, žádný jeho úkon není tak transcendentní, tak vznešený, jako to, co vykonává ve mši svaté; protože z ní vyplývají nevyčísitelné účinky pro nebe, pro očištec, pro zemi, pro duše. Je proto zcela zřejmé, jak je správné, aby kněží byli hodni, čisti a svatí: aby byli Ježíš.

Když se kněží při mši svaté přetvářejí ve Mne, stávají se v tom okamžiku nejintimnější a nejdokonalejší „Syny Neposkvrněné Marie“, protože Já sám se v nich zpřítomňuji (CC 49,88-90).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 77-81, 96-98

Přeložil -lš-

BLAHOŘEČENÍ NA KUBĚ

29. listopadu se na Kubě konala první slavnost blahořečení. Novým světcem se stal Pater José Olallo Valdes z řady milosrdných bratří, který za války o nezávislost ošetřoval zraněné z obou válčících stran. Slavnost vedl z pověření Svatého otce kardinál Martins. Nový blahoslavený se těší velké úctě u katolíků i nekřesťanů. Slavnosti se účastnili i zástupci vlády.

ÚCTA K POSVÁTNU

Moskevský arcikněz, ruský pravoslavný profesor církevního práva pater Cypin, který se zúčastnil symposia o studiu teologie vzhledem ke společenským požadavkům na Katolické univerzitě ve Vídni, prohlásil, že katolíci se mohou od pravoslavných z jejich zbožnosti učit větší úctě k posvátneu. S touto úctou roste také úcta k člověku. Tuto úctu k člověku je třeba mít od prvního okamžiku jeho existence až do smrti. Moderní věda zapomíná na to, že člověk je povolán k věčnému životu.

PÍSNĚ Z TEXTŮ JANA PAVLA II.

Zhudebněné lyrické texty Jana Pavla II. nazpíval na CD slavný tenorista Placido Domingo. CD pod titulem „Nekonečná láska“ (Amore infinito) vydala „Deutsche Grammophon“. Při představení CD v audienční síni Pavla VI. byl zpěvák osobně přítomen. Setkání papeže Jana Pavla II. zprostředkovalo slavnému tenoristovi poznání, že „láska Boha, který se stal člověkem, je smyslem všeho lidství“.

NEÚSTUPNÉ TURECKO

Kardinál Meisner kritizuje postoj tureckých úřadů, které nadále neumožňují otevřít v Tarsu, rodišti svatého Pavla, křesťanský chrám. Ačkoliv Rok svatého Pavla již značně pokročil, turecké úřady přesouvají rozhodnutí z jednoho na druhý, ale celá věc se prakticky nehýbá z místa.

Kath-net

Kdo byl papež Pacelli? (3)

Odvůlení na nauku Pia XII. u koncilu a u jeho dvou nástupců se může jevit jako evidentní. Ale je zde také kontinuita politicko-diplomatické metody Svatého stolce. Nicméně nad nimi se od 60. let vznáší přízrak tzv. mlčení. Ovšem otázka mlčení se postupně stala morální kategorií aplikovanou na všech polích. Důležitou kapitolou vatikánské politiky Pavla VI. je vztah k západním vládám. Jeho velkým zájmem je život katolíků pod těmito režimy; hledá proto styky s těmito vládami, aby zajistil minimum životnosti. Není to politika, která probouzí nadšení u někdejšího státního sekretáře papeže Pacelliho – spíše, jak ji definuje státní sekretář Jean Maria Villot, je to *modus neumírání*. Tedy tato politika vyžaduje změnu veřejného postoje vůči komunismu. Vynořuje se z mlčení II. vatikánského koncilu o něm nebo od oslabení tónu papežských prohlášení. To, co některé katolické kruhy označují za vůli po dialogu s marxismem, je ve skutečnosti pro kurií Montiniho hořký realismus. To se děje v letech, ve kterých Alexander Solženicyn těžce obviňuje sovětskou vládu.

Jedná se o nová mlčení? Pro následování křesťanů není holokaust, ale je to nejhrušší masové násilí, které postihuje věřící v SSSR, v Evropě i v Asii. Realismus dále vyžaduje modifikovat veřejné zásahy také po Pia XII. Uskutečňují se ve spolupráci s Mons. Agostinem Carolim, který se formoval ve škole kardinála Tardiniho, který byl osobností nikoliv bážlivou, ale realistickou. Ostatně podobně tomu bylo za první světové války s Benediktem XV., který intervenoval ve věci masakru Arménů v otomanském impériu různými kroky a dokumenty otomanskému sultánovi, ale bránil přítom až do základů neustrannost, kterou Svatý stolec zachovával vůči

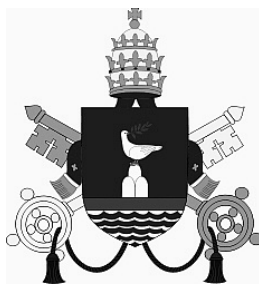
či válčícím stranám. Teprve v roce 1978 po příchodu Jana Pavla II. právě při hledání politicky kontaktu s komunistickými vládami se začíná hlasitě hovořit o lidských právech.

Ať už jde o politickou kontinuitu nebo diskontinuitu, pontifikát Pia XII. představuje tkanivo doktrinálního a pastoračního prohloubení, které spojuje církve první poloviny 20. století s jeho druhou polovinou. Pius XII., který prožil své kněžské mládí během modernistické krize a který byl nástupcem Mons. Umberta Beniniho, předního antimodernisty, jako podsekretář mimořádných církevních záležitostí, je zcela evidentně člověkem tradice a obráncem církevního učení. Nicméně pozoruje, že v zemích dávné křesťanské tradice vznikají krize a nastupuje vzdalování od Církve: mluví o tom na adresu svého milovaného Říma, který označuje v některých jeho částech za misijní území.

Malá epizoda ilustruje citlivost, která trápila papeže Pia, strážce tradice při hledání nového kontaktu s lidem. Svěřuje svým blízkým, že nemohl spat v prvních dnech po schválení reformy eucharistického postu. Liturgické reformy jdou směrem obnovy dávného způsobu,

např. pokud jde o obřady Svatého týdne, ale také změnami, které činí liturgii věřícím přístupnější, např. zavedením večerní mše nebo omezením eucharistického postu a částečným povolením lidového jazyka v Číně, kde je možno používat lidový jazyk s výjimkou kánonu.

Přizpůsobení Církve? To je to, co Bo vyčítá Pia XII. v souvislosti s válkou. Ale přizpůsobení, které podporuje Pius XII., sleduje oživení misie v Církvi. Je to přizpůsobení, které Pius XII. žádá od řeholníků, kteří znají velký rozvoj starověkých řádů i nových kongregací 20. století: vrcholný bod spadá právě do let papeže Pia XII. Papež pokračuje v reformě řádů, ať už znovuobjevením charismatu zakladatele, či v silnější kooperaci s misijemi. Ale rodí se také nové formy řeholního života, jako Opus Dei, schválené v Madridu v roce 1941 a v Římě 1946, vznikají sekulární instituty. Jen si připomeňme rychlý rozvoj malých sester a malých bratří Ježíšových. Nápadný je také snadný přístup, který našla k papeži zakladatelka malá sestra Magdaléna od Ježíše. Ve skutečnosti – jen tak mimochodem – je zaznamenána přístupnost papeže nejen pro katolické skupiny, ale také pro jednotlivé osoby: sedmnáctiletý mládenec z Piemontu, který měl pochybnosti o svém povolání, získal překvapující možnost hovořit

zakladatele, či v silnější kooperaci s misijemi. Ale rodí se také nové formy řeholního života, jako Opus Dei, schválené v Madridu v roce 1941 a v Římě 1946, vznikají sekulární instituty. Jen si připomeňme rychlý rozvoj malých sester a malých bratří Ježíšových. Nápadný je také snadný přístup, který našla k papeži zakladatelka malá sestra Magdaléna od Ježíše. Ve skutečnosti – jen tak mimochodem – je zaznamenána přístupnost papeže nejen pro katolické skupiny, ale také pro jednotlivé osoby: sedmnáctiletý mládenec z Piemontu, který měl pochybnosti o svém povolání, získal překvapující možnost hovořit

Přijetí významných průmyslníků

s papežem, který mu doporučil vstoupit k jezuitům.

Pius XII. podporuje v Církvi rozvoj misie také proto, že tušil symptomy krize. Pro papeže Pacelliho se Církev měla stát misijní. Je to nejvýraznější projev pontifikátu, kdy Svatý rok 1950 byl prohlášen za velký návrat. V poválečném období existují naléhavé výzvy k mobilizaci. Ricardo Lombardi, jezuita, který uvedl v život hnutí za nový svět – velice vlivné v Latinské Americe – je *missus dominicus* papeže, jak ho definoval Montini. Ačkoliv váhal, pokud jde o strukturální reformy, dal jezuitovi plnou moc, aby mobilizoval katolíky směrem k žádoucí perspektivě. Misie byly skutečně prvořadé. Povolil ve Francii dělnické kněze, a pak je zrušil, když se zdálo, že to uvádí v pochybnost katolické kněžství, ale ustanovil zvláštní prelaturu pro Francii.

Apoštolskou smělost v oblasti rozvoje misijního úkolu Církve schvaluje a dává jí výhled, jen když se vyvaruje „falešných názorů, které ohrožují katolickou nauku“, jak to vyjádřil v encyklice *Humani generis* v roce 1950. Obraz oživení Církve vhodně dovršuje tím, že poukazuje na misie tam, kde věnuje v duchu Benedikta XV. a Pia XI. pozornost přípravě nástupu období nezávislosti, jejíž přiblížení vycitňuje. Žádá proto ve dvou misijních encyklikách nové úsilí celého katolického světa, které přivedlo v této oblasti opravdu velkou mobilizaci. Během jeho pontifikátu se počet kněží v misiích zdvojnásobil, je jich více než 18 000, zatímco afrických kněží přibývalo z 300 na 1800. Ordinace třicetiletého Mons. Bernardina Gantina v roce 1957 v kapli Propaganda Fide, kterou provedl kardinál

Papež Pius XII. během slavnostní liturgie

Celso Constantini, strůjce misijní strategie po první světové válce, je symbolickou událostí, jak misijní dědictví Benedikta XV. a Pia XI. přešlo skrze Pia XII. a stalo se skutečností během koncilu a po koncilu.

Církev Pia XII. se cítí jako hnutí ve světě, ať už ve společnosti v Evropě, nebo v tzv. nových světech. Chce se zpřítomnit všemi způsoby, protože pro Pia XII. kořenem všeho moderního zla je nepřítomnost zakotvení v Bohu a v nauce Církve. Církev Pia XII., papeže diplomata, silně redukuje očekávání ve směru diplomacie, i když provádí politiku konkordátů. Ve skutečnosti důvěřuje především národům, hledá kontakt nejvíce s lidem, jak dosvědčuje svědek života Pia XII. Církev je přesvědčena, že má po světové válce předložit novou cestu křesťanského života. Pro papeže Pia XII. není Církev vládkyní, ale „vychovatelkou lidí a národů“. V programové promluvě v konzistoři v roce 1946 říká: „S lidmi takto formovanými připravuje Církev pro lidskou společnost základnu, na které bude moci bezpečně spočinout.“ Církev není vázána na civilizaci minulosti ani pouze na jednu civilizaci, není „inertní v soukromí svých chrámů“, nýbrž kráčí vedena „životním zákonem ustavičného přizpůsobování“, říká Pius XII. On spolu s širokým učitelským úřadem svých předchůdců diskutuje o všem, i o velmi vzdálených tématech a činí tak, aby ukázal, že Církvi není nic cizího a je schopná vést svůj život uprostřed nových současných skutečností. Obširná kapitola o životě, o těle, o zdraví, péči, omezování utrpení – všude, kde se objevují novátorské přístupy – jsou příkladem tohoto papežova přizpůsobení. Starosti a nároky změn i problémy jsou četné. Papež na sebe přijímá celou problematiku, hledání nových cest, odpovědnost za nové podněty a projevuje se nejen jako učitel, ale také jako prorok. Činí tak s velkou námahou

člověka, kterého kardinál Tisserant označuje poněkud tvrdě za „nerozhodného a váhavého“. Pro Tardiniho je naopak příliš jemný a křehký. Otec Yves Congar, který zažil omezení teologickou kontrolou v letech Pia XII., píše bystře: „Velký papež Pius XII. nebyl odpůrcem žádné změny, ale chtěl si podržet přísnou kontrolu a iniciativu.“

Přímé přijetí tolika úkolů ze strany papeže, počínaje vedením státního sekretariátu bez sekretáře až ke styku s lidem, k výkonu úřadu nauky a proroctví, činí jeho službu nesmírně obtížnou, někdy dramatickou. Dramatický smysl se ještě zvětšuje vnímáním těžkosti a krize komunistického pronásledování, sekularizace, „nových věcí“ současného světa. V touze přizpůsobit a změnit, ale zaměstnán tíží změn, vytýčuje papež osobně linii, znásobuje iniciativy a zásahy. Chce být na úrovni otevřených problémů. Mnohé z nich se objevují jako *vota* biskupů při přípravě II. vatikánského koncilu.

Ve skutečnosti představy Pia XII. o stavu Církve byly dramatické především v posledních letech jeho života, poznamenaných nemocí. Válka bylo velice obtížné období, ale dlouhé období po válce bylo poznamenáno neslýchanou komplexností. Jeho lidské a naukové dědictví je dědictví papeže, který se musel vyrovnávat s komplexností tradice katolické církve, ale byl oživován úzkostnou snahou zasáhnout svět. Lidský příběh Eugena Pacelliho je bohatý a příznačně poznamenaný obtížemi i bohatstvím Církve jeho doby. V roce 1954, když hovořil o Řehoři VII., připomněl „zdanlivý krach celého jeho díla“. „Ale pak,“ dodal, „se projevil jako skutečný vítěz v boji za svobodu Církve.“ Dědictví papeže Pacelliho se snad podobně jako jeho, byť vzdáleného, předchůdce plně zhodnotí až po čase a po jeho prostudování.

L'Osservatore Romano
16. listopadu 2008

Nesplněné vánoční očekávání

Kdo by netoužil po několika tichých hodinách v adventě, po pokojném večeru v kruhu rodiny na Štědrý den? Ale většinou je vánoční čas obzvláště náročný, zvláště pro kněze, matky a některé zaměstnance. A pak jsme na Štědrý den zklamáni, že se nedostavila pravá „vánoční nálada“. Tuto zkušenost zažila i jedna svatě žijící řeholní sestra, kapucínka Consolata Betrone z Turína. To, co se jí přihodilo o Vánocích 1934, by mělo být pro nás útěchou.

Když jsem se snažila ponořit do příjemné atmosféry blížících se Vánoc, uslyšela jsem v srdci Ježíšův smutný hlas: „Consolato, ty myslíš na radosti Svaté noci a nemyslíš na mnoho duší v krajinách pronásledování, které o těchto Vánocích marně touží po tom, aby mohly přijmout svaté přijímání, protože nemohou. Obětuj se, abych mohl o Vánocích vstoupit do všech srdcí, která po mně touží.“

Consolata přijala Pánovu výzvu, aniž by věděla, co to pro ni bude konkrétně znamenat. Během adventu měla v klášteře více práce než předtím. Protože byla vždy ochotná, všichni ji často prosili o pomoc. Unavená z množstvím práce neměla někdy takřka čas na modlitbu. Napsala: *Večer před Vánoce jsem si přála trochu oddechu, abych se mohla připravit na svátek, ale všechno dopadlo jinak. V čase rozjímání mi dal Ježíš pochopit, že nejsvětější Panna nepřinesla svoje Dítě na svět po dni duchovní radosti nebo*

tiché modlitby v cele nebo v chrámě, ale po dni plném námahy, starostí z odmítání, ve velké chudobě a bez jakékoliv pomoci.

Consolata pochopila a svoji nenaplněnou touhu po tichu obětovala Bohu jako oběť lásky, která přinesla její duši opět pokoj. Její nadějí byl Štědrý den. Doufala, že alespoň v těch hodinách bude moci prožít něco z vroucnosti tohoto svátku. Ale marně. Po svatém přijímání na půlnoční mši svaté jí Ježíš vysvětlil, proč od ní chtěl tuto oběť: *Consolato, potřebuji tvoji oběť... Skrze tuto oběť mě budou moci v krajinách pronásledování přijmout ve Svátosti Oltářní všechna srdce, která po mně touží: svaté přijímání jim přinesou nevysvěcené ruce.*

A skutečně, existuje mnoho svědectví z krajin pronásledování, která hovoří o tom, jak se laikům podařilo propašovat svaté přijímání do vězeňských cel, kde nevinně trpěli bratři ve víře.

Podle Vítazstvo Srdce

Mariin ranec

Ranec je pro chudého totěž zavazadlo co pro jiné taška, kufr, batoh. Obvykle stačí šátek, do kterého se zaváže všechno, co poslouží při neočekávané cestě, při náhlém útěku... Kdo se stal „evakuovaným“ utečencem v době války, ten si na to dobře vzpomene. I dnes můžeme často vidět snímky žen s rancem na hlavě a s nahým dítětem v náručí na tolika místech našeho nepokojného světa.

Kolikrát odcházela Panna Maria z domu s rancem chudých? Může to být pro nás opravdová „kontemplace“, vidět mladíčkou Marii, zasnoubenou nevěstu, která si váže svůj ranec a spěchá do hor navštívit přibuznou Alžbětu, a později ranec na cestu s Josefem z Nazareta do Betléma, a pak spěšně v noci svázaný ranec, když musí utíkat do Egypta; a ještě když putuje s Josefem a Ježíšem do Jeruzaléma. Kolikrát se Ježíš jako dítě díval a pomáhal Marii připravit ranec chudých... On sám dá jednou o tom naučení apoštolům, až je pošle hlásat evangelium.

V těchto vánočních dnech můžeme Mariin ranec pokládat za viditelné znamení prostoty a chudoby, chudoby, která byla ozdobou života Ježíše a jeho Matky a kterou Ježíš uvádí jako první mezi blahoslavenstvími.

Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království – to je skutečně blahoslavenství Mariino.

Snad bychom měli o Vánocích ve svých rodinách zkusit zabalit si svůj „ranec“ a podívat se, jak málo věcí je opravdu nezbytných a čím vším bychom mohli učinit šťastnějšími naše bližní. Kéž nás Maria naučí balit často náš ranec, jako to dělala ona.

Myriam 11-12/2007

DĚDIČNÝ HRÍCH V PAVLOVĚ NAUCE – dokončení ze str. 2

ni. A ve skutečnosti touha, aby se svět změnil, a slib, že bude vytvořen svět spravedlnosti, míru a dobra, je všudypřítomný: v politice např. všichni mluví o této nutnosti změnit svět, vytvořit svět spravedlivější. A právě to je projev touhy, abychom byli vysvobozeni z protikladu, který zakoušíme sami v sobě.

Omyl dualismů

Skutečnost moci zla v lidském srdci a lidských dějinách je nepopiratelná. Otázka zní: Jak vysvětlit toto zlo? V dějinách myšlení, když vyloučíme křesťanskou víru, existuje pro toto vysvětlení základní model s různými variacemi. Tento model říká: Samo bytí je kontradiktorní, nese v sobě jak dobro, tak zlo. Ve starověku tato idea obsahovala názor, že existují dva zcela rovné principy: jeden princip je dobrý a jeden zlý. Takový dualismus by byl nepřekonatelný; oba principy stojí na stejné úrovni, proto by zde již od počátku bytí byl tento rozpor. Rozpor našeho bytí by tedy odrážel, tak říkajíc, rozpor dvou božských principů. V evolucionistické ateistické verzi světa se stále znovu vrací stejná vize. I když v takovém pojetí vize bytí je monistická, předpokládá, že bytí jako takové od počátku nese v sobě zlo i dobro. Samo bytí není prostě dobré, ale otevřené pro dobro i zlo. Zlo je stejně původní jako dobro. A lidské dějiny by pouze rozvíjely model přítomný již v celé předchozí evoluci. To, co křesťané nazývají dědičný hřích, byl by ve skutečnosti smíšený charakter bytí, směsice dobra a zla, která by podle této teorie patřila k samotné látce bytí. Je to vize od základu beznadějná: je-li tomu tak, je zlo neporazitelné. Konec konců platí pouze vlastní zájem. A každý pokrok by bylo třeba zaplatit řeckou zla a ten, kdo by chtěl sloužit pokroku, musel by přijmout, že tuto cenu zaplatí. Politika je

v podstatě postavena na těchto předpokladech a důsledky vidíme. Toto moderní myšlení může nakonec vytvářet jen smutek a cynismus.

Ve světle víry

A tak se zeptejme znovu: co nám říká víra dosvědčená svatým Pavlem? Na prvním místě potvrzuje skutečnost zápolení mezi dvěma přirozenostmi, skutečnost tohoto zla, jehož stín leží na celém stvoření. Slyšeli jsme sedmou kapitolu Listu Římanům a můžeme připojit kapitolu osmou. Zlo prostě existuje. Jako vysvětlení v protikladu k dualismům a monismům, o kterých jsme krátce uvažovali a zjistili, že jsou bezútešné, nám víra říká: existují dvě tajemství světla a jedno tajemství noci, které je odvozeno z oněch tajemství světla. První tajemství světla je toto: víra nám říká, že nejsou dva principy, dobrý a špatný, ale jen jeden princip, Bůh Stvořitel, a tento princip je dobrý, jen dobrý, bez stínu zla. Proto ani bytí není směs dobra a zla; bytí jako takové je dobré, a proto je dobré být a je dobré žít. Toto je radostná zvěst víry: existuje jen jeden dobrý zdroj – Stvořitel. A proto žít je dobré, dobrá věc je být člověkem, život je dobrý. Pak následuje tajemství tmy, noci. Zlo nepochází ze samotného zdroje bytí, není stejně původní. Zlo vychází ze stvořené svobody, ze svobody zneužitě.

Mysterium iniquitatis

Jak je to možné, jak k tomu došlo? To zůstane temné. Zlo není logické. Jen Bůh a dobro jsou logičtí, jen světlo. Zlo zůstane mysteriózní. Představují ho velké obrazy, jak to činí 3. kapitola Geneze, s onou vizí dvou stromů, hada, člověka – hříšníka. Velký obraz, který před nás staví hádanku, ale nemůže vysvětlit, nakolik je v sobě logický. Můžeme hádat, nikoliv však vysvětlovat; ani ho nemůžeme vyprávět jako

fakt vedle jiných faktů, protože je to velice hluboká skutečnost. Zůstane tajemstvím tmy, noci. Ale hned se připojuje tajemství světla. Zlo je pramen podřízený. Bůh se svým světlem je silnější. A proto zlo může být přemoženo. Proto tvor, člověk, může být uzdraven. Dualistické vize ani evolucionistický monismus nemohou říct, že člověk je schopen uzdravení. Kniha moudrosti říká: *Stvořil jsi národy k uzdravení (sanabiles)* (1,14). A konečně poslední bod, člověk je nejen schopen uzdravení, ale je fakticky uzdraven. Bůh zavedl uzdravení. Osobně vstoupil do dějin. Proti trvalému zdroji zla postavil ryzi pramen dobra. Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, nový Adam postavil proti kalné řece zla řeku světla. A tato řeka je přítomná v dějinách: vidíme světce, velké světce, ale také pokorné svaté a prosté věřící. Vidíme, že řeka světla, která vychází z Krista, je přítomná, je mocná.

Brať a sestry, je doba adventní. V řeči Církve slovo advent má dva významy: přítomnost a očekávání. Přítomnost: světlo je přítomné, Kristus je nový Adam, je s námi a uprostřed nás. Světlo již září a musíme otevřít zrak srdce, abychom viděli světlo a vstoupili do řeky světla. Především musíme být vděční za skutečnost, že Bůh sám vstoupil do dějin jako nový zdroj dobra. Ale advent také označuje očekávání. Temná noc zla je ještě silná. A proto se modleme v adventě s dávným Božím lidem: *Rorate coeli desuper*. A modleme se naléhavě: *Přijď, Ježíši! Přijď, dej sílu světlu a dobru; přijď tam, kde panuje lež, nevědomost o Bohu, násilí, nespravedlnost; přijď, Pane Ježíši, dej sílu dobru ve světě a pomoz nám být nositeli světla, dělníky míru, svědky pravdy. Přijď, Pane Ježíši!*

L'Osservatore Romano
4. prosince 2008
Překlad -lš-

Noc Krále králů

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

*Naleznete dítě v plenkách
položené v jeslích.*

Odeber se do domku v Nazaretě, abys mohl doprovodit svatou dvojici na dlouhé a namáhavé cestě. Vládní nařízení ukládá Josefovi, aby se spolu s Marií vydal do Betléma, města Davidova. Příkaz k takové cestě přichází v době, kdy se má naplnit čas, aby porodila. Je vůbec nutné uposlechnout panovníkův příkaz v takové situaci? Svati manželé se však dívají dále než k pohanskému vladaři. Spíše než na nařízení z Říma myslí prozřetelnou vůli Hospodina, který umí obdivuhodně využít i panovníkův rozmar, aby se naplnilo, co je psáno v Písmě. Být poslušný znamená zpívat chvalozpěv věrnému Bohu.

Bude to ovšem strastiplné putování. Ke splnění nejněžnějších úkolů vedou zpravidla ty nejněžnější a nejstrmější cesty. Proto ty, které Pán nejvíce vyznamenává, vybavuje nikoliv pohodlím, ale vytrvalostí a ochotou k oběti. Bude to cesta nejen obtížná, ale i nebezpečná. Ale ten, kdo svolí, aby se Bůh spolehl na něho, může se sám plně spolehnout na svého Boha.

Jak tráví čas své cesty tito nejsvětější poutníci? *Zpívají chvalozpěvy a duchovní písně*⁽¹⁾ a zvou k chvále *slunce a měsíc, noci a dni, hory a vřehy i vše, co na zemi roste*⁽²⁾. Chudou dvojici doprovázejí však také neviditelné zástupy andělů, které se spolu s Marií bez ustání klanějí Božím Synu v jejím lůně a chválí ho pro lásku, která ho svedla z nebe na zem. Připoj se v tom bez váhání k nim a rázem zapomeš na únavu a námahu své cesty.

Ten, *ktejž má přijít*⁽³⁾, prožívá v lůně své Matky každý její pohyb. Každým jejím krokem po kamenitých cestách necestách se přibližuje k zázraku své lásky. Galileou a Judskem, kudy vede jejich pouť, bude jednou procházet křížem krážem a bude *vyhledávat, co zahynulo*⁽⁴⁾.

Konečně jsou u cíle. Ale unavené a utmáčené Svaté rodině z královského rodu se právě zde, v jejich domovském městě Davidově, nedostává přijetí. Čím naléhavěji potřebuje rodička střechu nad hlavou, tím méně ochoty a dobré vůle vyvolává pohled na její obtěžkaný život. Srdce, která sobecky zahltí úzkoprsé obavy před vlastními těžkostmi, za mnohem větší těžkosti bližního raději ani nepomyslí. Chceš říci, že nevědí, koho odmítají? I kdybys jim to řekl, kdo z nich ti uvěří, že je to Král králů, kdo tu chodí ode dveří ke dveřím jako žebrák? Kdo odmítá člověka, neodmítá tím již také Boha?

Nachyluje se den i Mariin čas, když Josef nachází poslední místo vyvolené a určené v odvěkém

Božím úradku: osamělou stáj daleko za městem. Nediv se tomu. Ve skutečnosti nikdo z Betlémských ani nikdo z lidí není hoden, aby byl přítomen nejtajemnějšímu zázraku a nejzáračnějšímu tajemství. Boží vstup na tento svět v nejtíši samotě, to je výsostná záležitost Nejvyššího a jeho panenské Matky. Syn Boží a Syn člověka nebude nikomu zavázán, že mu pomohl vstoupit na tento svět, jen té, která ho již přijala do svého lůna a stala se zde na zemi celým jeho nebem.

Udivuje tě, že se tento div má uskutečnit ve chlévě? Kde se ubytuje Maria, tam není nic, co by bylo nedůstojné Boha. Ostatně tato opuštěná stáj je jen malým obrazem nouze a nehostinnosti světa, do kterého se rodí Král a Pán. Pouť k proměně tohoto světa bude mnohem delší a namáhavější než cesta z Nazareta do Betléma.

Vyjdi s Josefem před chlév do ticha noci a vyčkej v modlitbě, dokud vám božský jas neoznámí, že se *narodil Spasitel, Kristus Pán*. Až ho jeho Matička zavine do plenek, uloží do jeslí a jako první z lidí se mu pokorně pokloní, bude vystaven k adoraci těch, kdo jsou s to uvěřit i zde v tomto chlévě v božský majestát a božskou lásku docela chudého a bezmocného Děťátka.

Pokloň se s nehlubší úctou a pokorou svému Bohu. Co se moudrým zdá absurdní a neuvěřitelné, má ve skutečnosti tu nejvyšší božskou logiku: *Dítě se nám narodilo, Syn je nám dán, podivuhodný Rádce, mocný Bůh*.

Tento Král se proto rodí ve stáji, protože *jeho království není z tohoto světa*⁽⁵⁾. Jaký div, že mají k němu nejbližší ti, pro které také není místa v honosných lidských sídlech. Boží radost je jako pramen vody, který si hledá cestu nejmenšího odporu. Našla si, nedočkavá, cestu k těm, kteří jsou nablízku nejen tělem, ale i srdcem, kteří jsou doma tam, kde ON se narodil. Daleko od lidí sdílí společnost s dobytkem, a zatímco ostatní pohodlně spí, oni se střídají v noci nad svým stádem. Ke komu jinému má přijít andělský posel nejdříve s nejradostnější zprávou, ačkoliv je *určena pro všechny lidi!* Jsou nejdříve zmateni, protože někdo tak vznešený je ještě nikdy neoslovil, ale jejich srdce bez váhání věří a oni spěchají vstříc nejradostnější zkušenosti.

Přivítej nečekané hosty, udělej jim místo a blahopřej jim k počtě, které se jim dostává: Novorozený Spasitel si je zve k jeslím jako první, protože v jejich poctivé práci, v jejich prostotě, věrnosti a víře nachází opravdové zalíbení. Přijde den, kdy sám sebe nazve Pastýřem, který *dá i život za své ovce*. Oni jsou první, kdo odcházejí *rozhlášovat jeho spásu, vypravovat o jeho divech*. Nedej se zahanbit, jdi a *rozhlášej jeho slávu mezi pohany*⁽⁶⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Kol 3,16; ⁽²⁾ Dan 3,57; ⁽³⁾ Mt 11,3; ⁽⁴⁾ Lk 19,10;

⁽⁵⁾ srov. Jan 18,36; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 96

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 9,1-3.5-6

Lid, který chodil ve tmě, vidí velké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. čtení - Tit 2,11-14

Projevila se Boží dobrotá, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odrekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvázně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

Evangelium - Lk 2,1-14

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v pozeňnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plenek a položila

Pokračování na str. 17

Markéta od Nejsvětější Svátosti

V den, kdy Markéta skládala věčné sliby na Karmelu, měla 15 let. Ježíšek jí tehdy řekl: „Ty jsi miláček mého srdce. Vylvil jsem si tě, aby ses stala nevěstou mých jesliček a abys jako dítě měla účast na celém mém životě. Budeš první obětí mého dětství a mých jesliček.“

V 17. století panovala ve Francii na královském dvoře nádhera a přepych, ale lid žil ve velké bídě a stihaly ho navíc epidemie. Tehdy se Markéta narodila 7. února 1619. Vyrůstá v Beaune, malém burgundském městečku. Už jako šestiletá se stará o nemocné, chudé a žebráky v nemocnici ve svém rodišti, nazývané „Boží hotel“. Pro tiché děvčátko to nebylo lehké žebrat u svých přátel o kousek chleba pro „svoje chudobné“. Stojí ji to velké přemáhání, stejně jako překonávat pocit hnusu a strachu v místnostech, kde odporně páchly rány nemocných, kterým prokazovala služby lásky. Cestou do nemocnice se často třásla, ale povzbuzovala sebe i přítelkyně slovy: „Pojďme nabrat sil u Ježíše v Nejsvětější Svátosti.“ V té době začíná u ní působit zvláštní Boží milost. Ježíš chrání její křestní nevinnost a slibuje jí: „Nikdy nepoznáš věci světa ani hřích.“ Ona sama popisuje tuto milost čistoty: „Neznamená to nic jiného než nosit v srdci lásku k Jezulátku.“

Když jí bylo 11, náhle jí zemřela matka. A právě v ten den po pohřbu může vstoupit do karmelitánského kláštera v Beaune. To bylo i v tehdejší době zcela výjimečné. Prosila Pannu Marii: „Teď musíš být ty mojí matkou!“ Velká láska ji spojuje s tajemstvím Navštívení Panny Marie. Následuje Ježíška v Mariině lůně a jako On se zcela odevzdává a zasvěcuje Panně Marii.

Bůh znovu zasahuje do jejího života neobvyklým způsobem. Pán jí dává na vědomí: „V tobě zjevím velikost mého dětství.“

Ve dvanácti letech se zastavil její tělesný růst. Markéta nebude nikdy větší než 130 cm, aby po celý život bylo dokonce i zevně

viditelné, že jejím povoláním je darovat Francii a celé Církvi Ježíšovo dětství. I ona prožije to, co za 200 let popisuje Terezička Ježíšova: „Na první pohled se zdá, že být dítětem je něco nevinného. Vede to však k hrdinnému obětování sebe samého.“

Velikost Markéty je v tom, že ve vnitřní nouzi a prožívané prázdnotě, v bezmocnosti, tísní a mnohých chorobách přichází k Ježíškovi věrně, plná důvěry, odevzdává se mu a všechno ochotně přijímá. A to dokonce s radostí.

Pán dokonce dopustil, že po několik dní se Markéta chová jako kojeneček. Ztrácí schopnost poznání věcí, které jí byly samozřejmé. Se slzami v očích přijímá pokoření, když nezna

jména ani svých spolusester ani své vlastní.

Když jednou lékaři prováděli na její hlavě chirurgický zákrok bez umrtvení, seděla klidně a dívala se na korálky ve své ruce. „Ano, všechno je sladké, když člověk potkává malého Ježíška. Dává mi sílu snášet s trpělivostí všechno to, čeho bych bez jeho milosti nebyla schopná.“ V této její bezmocnosti jí Ježíš ukazuje svou moc. S rozpjatými rukama stojí toto dítě před Bohem a může od něho dosáhnout všechno. Úpěnlivou modlitbou vyprosí Francii následníka trůnu a zachrání město Beaune před nepřátelským útokem. I když žije ve skrytosti Karmelu, stane se matkou pro mnoho lidí, kteří k ní přicházejí a zakouše-

Markéta od Nejsvětější Svátosti

jí u ní světlo a útěchu, přičemž ona sama často zůstává v noci víry. Jednou se svěřila spolusestře: „Ježíšek vás zná a mám vám to říct, i když nerozumím tomu, co jsem vám řekla.“

Často stačí jeden Markétin pohled – a kněží a duchovní vůdcové začnou vést zcela nový, hluboký kněžský život. Mnoha vlivným šlechticům otevírá cestu, jak se stát uprostřed světa svatým. Pomáhá jim v tom úcta k Ježíšovi v bratrstvu, které Markéta založila. Vstupují do něho lidé všech vrstev.

Na konci života se stupňuje její tělesné utrpení. Tak jako objímala Ježíška v jesličkách, tak nyní objímá Ukřižovaného. Spolu s Pánem trpí jako mučednice. Uskutečňuje se to, co jí Ježíš předpověděl: „Tvůj zevnějšek bude spálený mým mučednictvím. Tvoje nitro bude přetvořeno mým dětstvím.“

Ve všech svých tísních, strachu a obavách šla vždy jako dítě před Nejsvětější Svátostí Oltářní. Často zde dosáhla zázračné útechy i tělesného uzdravení. „Když se nacházím před svým dobrotivým Ježíškem, jsem jím zcela naplněná. Bere mě s sebou do svatostánku a já se v něm zcela ztrácím.“ Poslední slova, která řekla své matce představené, byla: „V Nejsvětější Svátosti Oltářní mne vždy najdete.“

Odešla navždy k Ježíši 26. května 1648 ve věku 29 let.

Připravil -lš-

Odpoutej se ode všeho. Buď prostá a pokorná. Bůh a tvoje duše, to stačí.

Ukazuj se ti v tomto věku, abych uchránil tvou nevinost, čistotu a prostotu.

Ježíšek Markétě v Beaune

* * *

Zeptala jsem se Nejvyššího: „Kde bydlíš?“ On mi odpověděl: „Denně znovu přebývám v jeskyni, denně se v ní znovu rodím. Jsem šťastný v malé duši, v jesličkách. Víš, jak jsem zničil nepřítele? Tím, že jsem se narodil tak nízko a v chudobě.“

Myriam z Abelinu

BISKUP VYZVEDÁ TEREZII NEUMANNOVOU

Pasovský biskup Wilhelm Schraml vysoce ocenil příklad a poselství Terezie Neumannové. Při pobožnosti v Konnersreuthu 18. září hovořil o „velmi aktuálním poselství“, které se týká především nevyhnutelnosti cesty kříže a síly, která pro ni plyne z Eucharistie. Terezie nesla rány ukřižovaného Krista na svém těle a přijala tak tajemnou Boží vůli. Žila několik desetiletí pouze ze svatého přijímání. Jejím posláním bylo přivést duše blíže ke Spasiteli. To je dnes úkol všech křesťanů. Křesťané nesmí připustit ani přispívat k tomu, aby se náboženství Kříže zvrátilo v náboženství blahobytu. Proces blahorečení Terezie Neumannové byl zahájen v roce 2005.

Kath-net

Církev slaví každý rok Narození našeho Pána a Vykupitele, „dokud nepřijde ve slávě“. Diváme se na novorozené Děťátko ležící v jeslích a vztahující své ruce a nevycházíme přitom z úžasů. Diváme se a modlíme, protože nic nechápeme. Diváme se na jeho Matku a na Josefa, na pastýře, na zvířata kolem jeslí. A naše srdce pocituje teplo, i když venku je zima. O této události nemůžeme nikdy dost přemýšlet. Že se Bůh stal člověkem, to na věky nepochopíme, toto tajemství je větší než celý vesmír, který je pro naše pojmy nekonečný.

V Boží lásce je něco, co „nutí“

Bůh se nezalekl toho, stát se člověkem. Člověk se mu nehnuší, jak se hnuší např. Nietzschemu, když o něm ve svém Zarathustrovi volá: „Hnus, hnus, hnus!“ Zemi, kterou Ježíš navštívil, aby ji jako dítě bez domova přitáhl na kříži na své srdce, nazývá Nietzsche „kůže a tato kůže má vředy a jeden z těchto vředů se např. jmenuje »člověk«“. Taková je láska filozofů k člověku, nikoliv jednoho, ale mnoha, kteří Nietzscheho následovali.

Bohu se člověk nehnuší. V jistém smyslu má Nietzsche pravdu, když na jiném místě říká: „Bůh má také své peklo – a to je jeho láska k lidem.“

Boží láska, jeho srdečná a milosrdná láska – je pro nás lidi zcela nepochopitelný pojem.

Byla to tato láska, která ho přiměla, aby se stal člověkem, aby řekl člověku své naprosté ANO, nikoliv jen pomilování hodným mezi lidmi, ale především těm, kteří dopadli špatně, těm nejobyčejnějším, těm zbloudilým, těm odporným, hříšníkům (srov. Mk 2,17). Žádný člověk se mu neprotiví, i když jsou jeho hříchy rudé jako šarlat (Iz 1,18). Bůh se nezalekl toho stát se člověkem, necouvl před tím, i když ví, že se pro něho nenajde místo ani v útul-

ku, že se lišky mají lépe, než se bude mít on (srov. Mt 8,20), že právě ve své vlastní velké rodině, u Židů, narazí na odpor, že ho vlastní národ pošle na kříž. Boží láska je větší, je silnější. To je tajemství Vánoc, tajemství nepochopitelné Boží lásky k nám lidem. Je to „přinucení“ této lásky, říká Jan Pavel II., je to ten nehlubší nával lásky, která „nese mateřské rysy a jako matka za každým svým dítětem jde za každou zbloudilou ovečkou, i kdyby takových zbloudilých byly miliony, i když bezpráví světa převažuje nad právem, i když lidé za své hříchy zasluhují novou potopu“ (Jan Pavel II.).

Betlém je v každém chrámu

Dítě v jeslích je vtělená milosrdná Boží láska. Je to Boží Milosrdenství s námi lidmi. Je to Bůh s námi. Jestliže chceme dnes toto Dítě potkat živé, chceme-li ho spatřit, chceme-li před ním pokleknout a poklonit se mu, můžeme to udělat každý den: pod způsobou eucharistického Chleba. Zde je Betlém! Svatostánek jsou jesle, ve kterých leží Děťátko. Zde je Ježíš. Zde je Bůh s námi. Nesmíme utkvět pohledem jen na jeslích v betlémě. Musíme obrátit pohled ke svatostánku, k slave-

Betlém je v každém chrámě

ni Eucharistie, kde můžeme Ježíše nejen vidět, ale i přijímat. Je to živý Ježíš, živé Jezulátko, živý Kristus, ukřižovaný a vítězně

zmrtvýchvstalý. Zde je Ježíš! Jan Pavel II. v encyklice o Eucharistii říká, že v každé eucharistické slavnosti je přítomná také Maria, Ježíšova Matka. Říká, že po každé, když přijímáme svatostánku Ježíše, můžeme prožívat to, co zažila jeho Matka, když k ní přišel anděl a řekl: „Počneš Dítě...“ (Lk 1,31).

Přijímáme Ježíška! Matka Teresa to hluboce chápala, když řekla svým sestřám: „Přeji vám radosti Panny Marie, která měla pokorné srdce a mohla nosit Ježíše devět měsíců pod srdcem. Jak dlouhé svaté přijímání!“

V tomto smyslu Jan Pavel II. pokračuje: „Když přijímáme Ježíše v Eucharistii, měla by nás zachvátit stejná radost, jakou pocítila Maria v okamžiku, když patřila na tvář novorozeného Krista a tiskla ho ve své náruči.“ Tento Mariin pohled nazývá Jan Pavel II. „nedostizným vzorem lásky, kterým se musíme dát inspirovat, kdykoliv přijímáme Ježíše ve svatém přijímání“.

Jak zářivá a úchvatná myšlenka! Když patříme na Ježíše

v Eucharistii, díváme se s Marií na novorozené Dítě a měl by nás uchvátit zářící pohled Panny Marie. Toto Tělo přinesené jako oběť a přechovávané pod svátostnými způsoby je totéž tělo, které Maria počala ve svém lůně.

Navštěvujte často Ježíše v chrámě

Protože Bůh v eucharistickém Chlebu je Emanuel, Bůh s námi, protože tento Ježíš je v každém svatostánku, protože chrám je betlémská jesle, proto Církev nepřestane vyzývat věřící, aby Ježíše ve svatostánku co nejčastěji navštěvovali a v lásce se mu klaněli.

„Taková návštěva,“ říká Pavel VI., „je důkazem věčnosti a znamením lásky a povinné úcty ke Kristu našemu Pánu, který je zde přítomen.“

Vezměme si to k srdci. Jako dárek Dítěti k narozeninám učiníme si pevně předsevzetí, že v nastávajícím roce co nejčastěji navštívíme Ježíše ve svatostánku, kde můžeme intenzivněji prožívat i blízkost jeho Matky. **V mnoha chrámech je Ježíš často celý den zcela sám, nikdo z lidí ho ne navštěvuje a On je tím nejosamělejším na světě.** Jsem přesvědčen, že ten, kdo si udělá pevné předsevzetí, že bude navštěvovat Ježíše ve svém venkovském kostele, učiní stejnou zkušenost, jako jeden muž středního věku, který mi vyprávěl:

Od té doby, co dělám delší nebo kratší návštěvy Ježíše ve svatostánku, zkrásněl můj vztah k němu takovým způsobem, že to nejsem schopen vyslovit slovy. Moje modlitba nabyla zcela novou silou a cítím mnohem větší lásku k Matce Boží, mnohem intenzivněji cítím její blízkost. Cítím, jak mě nese síla Boží lásky a prožívám ve své duši tak krásné věci, že hluboce lituji doby, kdy jsem to nedělal.

-sks- 51/2007

Modlitba za rodinu

PROČ SE MODLIT ZA RODINU

Někdo řekl, že všude tam, kde se víra bere vážně, vyjadřuje se modlitbou. Věřit znamená objevit, že Bůh je středem života, proto žít znamená orientovat se na něho v touze činit jeho vůli a líbit se mu: *Zapřísahám vás, bratři, pro Boží milosrdenství, přinásejte sami sebe Bohu v obětí svatou a Bohu milou* (Řím 12,1-2).

Ale nikdo nemůže přicházet k Bohu a zůstat tam sám. V něm jsou vtisknuty tváře mnoha lidí, protože Bůh je Otcem všech a pro všechny poslal svého Syna. V tomto Synu byla lidská rodina navždy uvedena do srdce samotného Boha.

Modlit se tedy znamená odhalovat bratrství, rozšiřovat horizont. Bůh už neexistuje bez nás. V Ježíši Kristu nám zjevil, že jeho velkou vášní je život lidí, my sami.

Proto mnohem krásnější je **modlit se společně**: *Amen, pravím vám, jestliže se na zemi spojí dva z vás, za cokoli budou prosit mého Otce, který je v nebesích, dá vám to. Protože kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*

Ježíšova slova nám dávají jistotu, že spojit své síly v modlitbě je Bohu obzvláště milé. Není ani nutné, aby přítomnost dvou nebo tří byla současná a na jednom místě, stačí, aby se shodli v tom, že prosí o jednu věc.

Je naším přáním, aby se mnoho rodin spojilo v modlitbě za všechny rodiny světa. Povzbuzují nás k tomu myšlenky z *Duchovního deníku* Conchity, mystičky, matky a vdovy.

Conchitě Armidě Ježíš dokořán otevřel své Srdce a svěřil jí mnoho svých nejintimnějších tajemství. Mezi nimi je také Ježíšovo přání modlit se za rodiny, přání, které se rodí z jeho lásky a z jeho bolesti: z lásky, jakou chová k rodině, a z bolesti kvůli zlu,

kteří ji postihuje. Jeho slova a starosti jsou aktuální i v dnešní době. Odpovědět na jeho přání a vytvořit sílu modlitby ve prospěch rodin je velkou útěchou pro Ježíšovo Srdce a je to zdrojem milosti, které každá rodina potřebuje. Ježíš slíbil svou zvláštní přítomnost, jestliže se lidé spojí k modlitbě v jeho jménu.

Manželé, kteří se společně modlí, mohou si být jisti zvláštní přítomností Ježíše a nejsvětější Panny Marie a vytvářejí již modlitební skupinu, která se navíc rozšiřuje slibnou přítomností dětí.

Jde tedy o **modlitbu rodin za všechny rodiny světa**.

JEŽÍŠ SI PŘEJE MODLITBY ZA RODINY

Ježíš ke mně promlouval a vybízel mě, abych mu naslouchala a odpověděla...

Tato jednota v modlitbě bude mít mé zvláštní požehnání a získá mnoho užítku pro rodiny. (CC 2. 11. 1935).

(...) Dnes 8. listopadu je výročí mého sňatku.

Ó můj Ježíši! Když něco žádáš, zajisti také prostředky na uskutečnění. Toto dílo Ti velice leží na srdci. Slíbil jsi, že mu dáš své požehnání. Vlož je do svého Srdce, obětuj je jako vonné kadidlo nebeskému Otci, aby byly smazány hříchy, aby se svět obrátil, aby všechny rodinné krby byly tvé a poskytovaly Ti útěchu a slávu tvému Otci spolu s Marií a Duchem Svatým. (CC 8. 11. 1935).

ZJEV NÁM PRAVDU O VĚCECH

Dej nám, Pane, svého Ducha! Ať osvíti naši mysl, učiní nás pozornými vůči tvému slovu, učenlivými k tvé tiché přítomnosti v našich srdcích.

Tvoje přítomnost ať nám zjeví pravdu o věcech: co je pomíjivé a co je věčné, co je pomyslné a co je trvalé, co je významné, co je podstatné.

Přetvoř nás pro život ve společenství, zbav nás tvrdosti a nesnášenlivosti, zbav nás malichernosti a strachu.

Dej nám, Pane Ježíši, svého Svatého Ducha, ať v něm najde naše neklidné a pobouřené srdce trvalý pokoj.

ZASVĚCENÍ RODINY NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU

Pane Ježíši, který svým zraněným Srdcem zjevuješ svou nemírnou lásku k nám, zasvěcujeme se Ti, abychom svým způsobem byli Tvým obrazem a nástrojem pro všechny, které jsi vykoupil a které voláš k novému životu.

Naše rodina, sjednocená v Tvém jménu, ať je věrná všem plánům, které s ní máš. Ať žije v radosti a pokoji a zakouší krásu, že se může každý den obnovovat ve věrnosti, ve vzájemné úctě a lásce. Nedej, aby nás ve zkouškách přemáhala skleslost. Kdykoliv se od Tebe vzdaluje, dej ať pociťuje smutek toho, kdo opustil otcovský dům, ale nikdy ať neztratí jistotu tvého odpuštění.

Dej rodičům velkodušné srdce, které podle Tvého vzoru umí milovat, chápat, omlouvat, napravovat. Dej dětem moudrost, aby uměly volit dobro a utíkat před zlem, dej jim hlad po všem, co je krásné, dobré, velkodušné a silné.

Starým a nemocným dopřej milost, aby nezapomínali na Tvoji dobrotu a spojovali své utrpení s Tvoji obětí Otci za spásu světa.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, tato rodina se zasvěcuje Tvému Božskému Srdci, protože chce být navždy Tvá, a Ty buď, Pane, každý den jejím hostem a přítelem. Amen.

Dej nám radost čistého a pokojného srdce, které je v míru se vším stvořeným.

Oživ, Duchu Svatý, svou Církev! Ať je krásnější než všechny sny.

(Giovanni Vannucci)

Prvním cílem bude oslava Boha nezištnou čistotou a osobní láskou (CC 2. 11. 1935)

Řeči víry se učíme u rodinného krbu, kde víra roste a sílí modlitbou a křesťanským životem.

V 5. knize Mojžíšově čteme stále znovu o modlitbě za vyvolený národ a Ježíš naslouchal této modlitbě a pronášel ji v Nazaretě. Připomíná to během svého veřejného působení (srov. Mk 12,29). Taková je také víra Církve, která vychází z Boží lásky projevující se ve vašich rodinách. Žít podle této víry je velikým darem. Ale v okamžicích, kdy se zdá, jako by se Boží tvář skrývala, může víra vyžadovat velké úsilí.

Druhým cílem je vyprosit jednotu pro manželství

Hleď, chci tuto jednotu modlitby za posvěcení rodin, aby skončilo zlo a utrpení, které přináší rodinám rozvody... Jen já znám všechno zlo a všechnu bolest, jaké přináší rozpad rodin, a potřebu nápravy a milosti, které je mohou zmírnit. (CC 2. 11. 1935).

Otec a matka si slíbili před Bohem naprosté „ano“, které tvoří základ svátosti, jež sjednocuje. Stejným způsobem je nutné, má-li být vnitřní vztah v rodině úplný, aby řekli také své ano k přijetí zplozených nebo adoptovaných dětí, které mají svou vlastní osobnost a vlastní charakter.

Tak porostou děti v klimatu přijetí a lásky a lze předpokládat, že až samy dostatečně dozrají, i ony řeknou své „ano“ k těm, kterým darují život.

Třetím cílem je manželská čistota

Kolik hříchů cizoložství zraňuje mé nejčistší Srdce! Obětuj se

vskrytu za tyto hříchy, které uráží nejčistší zrak mého Otce, a vyprošuj čistotu, které se vzdaluje, od světa poskvrněného tolika hříchy proti této nebeské ctnosti.

Ježíš mi říkal s velkým smutkem: Vyprošuj čistotu! A já jsem nevěděla, čím bych ho potěšila. (CC 2. 11. 1935).

Kéž děti více prožívají okamžiky harmonie a lásky mezi rodiči než nesvornost a lhostejnost, protože láska mezi otcem a matkou nabízí dětem velkou jistotu a učí je kráse věrné a trvalé lásky (Benedikt XVI., Valencia 2006).

Čtvrtým cílem je spása otců a matek tolika rodin

Chci duše, které se modlí za spásu matek a otců, kteří se dopouštějí zločinů, jejichž zlobu znám jen já. Chci duše, které by napravovaly tyto skryté hříchy, které ani neznáš. Chci rozšířit své spásné působení na všechny tyto nešťastné skrze duše, které odciňují tyto nepravosti skrze mou čistotu, své oběti, modlitby a slzy (CC 2. 11. 1935).

Dítě počaté a porozené je třeba vychovávat ve víře tím, že je milováno a chráněno. Spolu s právem narodit se mají děti i právo být vychovávány ve víře, mít domov, který má za vzor dům v Nazaretě, a být uchráněny všech nástrah a hrozeb (Benedikt XVI., Valencia 2006).

Pátým cílem je modlit se za rodiče, aby si byli vědomi své odpovědnosti při výchově dětí

Jsou otcové a matky chladní, lhostejní, neznalí svých povinností vůči dětem, kteří svou apatií, špatným příkladem, hříchy a světáctvím zrazují duše svých dětí a nechávají je, aby se obrátily k marnosti, frivolním dobrodružstvím a dezorientují jejich svědomí. Je toho mnoho, za co je třeba se modlit a obětovat ve spojení se mnou... (CC 2. 11. 1935).

Jestliže děti vidí své rodiče a dospělé kolem sebe, jak žijí v radosti a v nadšení, a to i při všech těžkostech, i v nich poros-

te ona hluboká radost, která jim pomůže úspěšně překonávat překážky a protivenství, která přinaší lidský život.

Jestliže se rodina neuzavírá do sebe, děti se učí, že každá lidská osoba si zaslouží lásku a že existuje základní všeobecné bratrství mezi všemi lidskými bytostmi. (Benedikt XVI., Valencia 2006).

MODLITBA CONCHITY ZA RODINY

Otče svatý, v jednotě s Marií ti obětujeme tvého Syna Ježíše Krista Velekněze a Obět, abychom obdrželi milosti potřebné pro rodiny. Uděl jim víru, lásku, čistotu, odpuštění, pokoj, jednotu, věrnost, práci a zdraví.

Vedeni Duchem Svatým obětujeme se Ti jako ustavičná oběť ve spojení s Ježíšem ve všech okolnostech našeho života a vyprošujeme milost milosrdenství pro církev, pro kněze, pro naši rodinu a pro všechny rodiny světa (CC 17, 572–577).

ABY ŽÁDNÁ RODINA

Aby žádná rodina nezačala náhodou, aby žádná rodina neskončila pro nedostatek lásky, aby manželé byli jeden pro druhého tělem i duší, aby je nic na světě nerozloučilo.

Aby se nikdo nevloudil do jejich života a do jejich rodinného krbu, aby je nikdo nepřinutil žít bez horizontů.

Aby manžel nesl na svých bedrech milost být otcem, aby manželka byla nebem něžnosti, přijetím a tepla, aby děti poznávaly, jaká síla se rodí z lásky.

Aby manžel i manželka měli sílu milovat bez mezí, aby neulehali, aniž si všechno odpustili, aby děti v jejich náručí poznávaly smysl života.

Aby manželé nezrazovali sebe a své děti, aby žárlivost nezabíjela, aby jistota lásky byla pevnou hvězdou na jejich nebi nyní i vždycky.

Podle La familia nel Cuore di Dio, Editrice Ancilla 2008

Brigita Švédská a Vánoce

Všichni známe svatou Brigitu Švédskou, zakladatelku řádu a předchůdkyni sv. Kateřiny Sienské. Bůh ji povolal, aby jako prorokyně své doby vyzvala papeže k návratu z Avignonu zpět do Říma, aby svou smírnou obětí zachránila Švédsko a aby pro církev opět získala pravého pastýře. Bůh jí zjevil mnohá tajemství katolické víry, i mnohá tajemství ze života Panny Marie, kterou vroucně milovala.

Jednou o Vánocích prožila svatá Brigita nečekaně velkou milost – vnitřní radost, kterou sotva dokázala unést. V srdci cítila vzrušení, jako by se v jejím lůně hýbalo živé dítě. Protože Brigita této milosti nerozuměla, zjevila se jí během mše svatě Panna Maria a vysvětlila jí přijatou milost: „Moje dcero, divíš se pohybům, které cítíš pod srdcem. Není to klam, ale je to

účast na sladkosti a milosrdenství, které jsem já směla prožít. Protože jako do tebe vešla tato vnitřní radost, tak neočekávaně a náhle jsem ve svém lůně počala svého Syna. Když jsem andělovi dala souhlas, prožívala jsem ve své duši přesně totéž. A přesně ve stejné radosti vyšel Ježíš z mého lůna při svém narození. Milost, kterou jsi prožila, je znamením příchodu mého Syna do tvého srdce. Na tuto milost tě připravovala tvoje vroucí láska k Bohu. V srdcích dnešních lidí se už pro Boha a mne nepochází takřka žádné místo. Jejich láska ochladla. Proto jsme si tě vyvolili, abychom skrze tebe zvěstovali naši vůli.

Od této chvíle žije Ježíšek v tobě. To, co jsi ve svém srdci prožila, to ti zůstane a podle tvých schopností se dokonce rozmnoží.“

Vítazstvo srdca 4/1997

Antoinetta Meo - nástin života nejmladší kandidátky blahorečení

„Milý eucharistický Ježíši, jsem opravdu tak šťastná, že jsi přišel do mého srdce. Neodcházej, zůstávej navždy se mnou. Ježíši, tak moc tě miluji, chci se zapomenout ve tvých pažích - udělej se mnou, co si přeješ.“ Takto zní dopis, který napsala Ježíši teprve šestiletá italská dívka Antoinetta Meo. Ve svém krátkém, přesto výrazném životě zakusila velké tělesné utrpení, ale i neobykle niterný vztah k Ježíši. Svědčí o tom především její dopisy, kterých Ježíši adresovala na sto padesát. Šestileté děvčátko se pravděpodobně stane nejmladší světicí katolické církve - proces jejího blahorečení ve Vatikánu úspěšně pokračuje.

„Pán - tím, že tajemným způsobem působí v duších, dovoluje mnohým při čtení životopisu této sotva sedmileté dívky proniknout do tajemství moudrosti - oné moudrosti, která zůstává skryta pyšným a je odkrývána pokorným.“ Tak se vyjádřil svého času budoucí papež Pavel VI. o Antoinettě Meo.

Letos uplyne již 78 let od jejího narození. Přišla na svět v Římě 15. prosince 1930 jako čtvrté dítě manželů Marie a Michela Meových. Její sourozenci Carmela a Giovanni zemřeli velmi brzy, vyrůstala jen se starší sestrou Margeritou. Podle jejich slov se Antoinetta na první pohled nijak nelišila od ostatních dětí jejího věku: „Má sestřička byla veselá a velmi živé dítě,“ vzpomíná.

Malá Nennolina - jak jí doma říkali - nedosáhla ještě věku pěti let, když si rodiče všimli otoku jejího levého kolena. Nejprve se domnívali, že je to důsledek nějakého úrazu. Avšak později - po několika nepravých diagnózách a bezvýsledném léčení - byla určena skutečná příčina otoku - osteosarkom.

Dne 25. dubna 1936 byla malá Nennolině amputována levá noha. Od té chvíle začíná její život ve znamení kříže. Nikdy neprosila Boha o své uzdravení, své utrpení snášela vždy trpělivě a rozhodla se obětovat je za spásu duší.

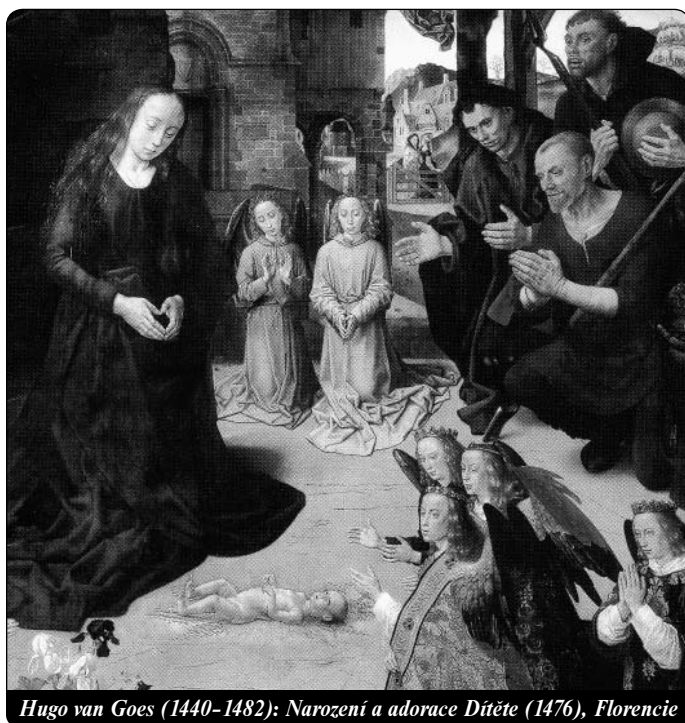
Poté, co se její rodiče rozhodli uspišit termín jejího prvního svatého přijímání, začíná Antoinetta adresovat Ježíši své

dopisy. Nejprve je diktuje matce a starší sestře, později již zvládá psaní sama - ostatně, učila se velice rychle. První dopis nese datum 15. srpna 1936: „Milý Ježíši, dnes půjdu na procházku a navštívím sestřičky a řeknu jim, že o Vánocích bych ráda šla k prvnímu svatému přijímání. Ježíši, přijď brzy do mého srdce, abych Tě mohla celélo pevně držet a políbit. Ó Ježíši, chci, abys stále zůstával v mém srdci.“ A o několik dní později píše: „Milý Ježíši, mám Tě tak ráda, že stále musím opakovat, jak moc Tě mám ráda. Milá Panno, jsi tak dobrá, vezmi mé srdce a přines je k Ježíši.“

Den před prvním svatým přijímáním měla s matkou tento rozhovor: „Maminko, před-

stav si duši jako jablko. Uvnitř jsou malé, temné věci - to jsou jádérka. Ale pod slupkou jáderek je přece něco bílého, ne? Představ si, to je Boží milost!“ „Rozumím,“ odvětila matka, „tohle přirovnání neznám, ale kdo ti to řekl? Učitelka ve škole přinesla jablko, aby vám to vysvětlila?“ „Ne, mami, to nám učitelka neřekla, to jsem si vymyslela.“ Pak doplnila svoji myšlenku: „Ježíš působí, že tato milost vždy zůstává se mnou.“

Eucharistického Krista přijala malá Antoinetta na Štědrý den roku 1936. Tě noci viděli přítomní, jak malá Antoinetta více než hodinu po mši se sepjatými rukama klečí, ačkoli jí to vzhledem k protěze muselo působit velkou bolest.

Hugo van Goes (1440-1482): Narození a adorace Dítěte (1476), Florencie

V květnu 1937 se její stav viditelně zhoršil. Slabé dýchání a silný kašel ji nedopřávaly klidu. Každý den prosila kněze o přijetí Eucharistie. Svědci potvrzují, že chvíle po svatém přijímání byly evidentně pro ni úlevou. Dokud mohla, diktovala matce své dopisy. Ten poslední nese datum 2. června. Matka vzpomíná: „Seděla jsem vedle její postele a psala, co mi Antoinetta s velkou námahou diktovala.“ Dopis zní: „Milý ukřižovaný Ježíši, moc jsem Tě milovala a miluji! Chci být s Tebou na Golgotě. Milý Ježíši, řekni Bohu Otci, že ho také velmi miluji. Milý Ježíši, dej mi potřebnou sílu, abych mohla snášet tyto bolesti a obětovat je za hříšníky. Milý Ježíši, řekni Duchu Svatému, aby mě s láskou osvětlil a udělil mi sedm darů. Milý Ježíši, řekni Madoně, že ji velmi miluji a chci být v její blízkosti. Milý Ježíši, stále Ti chci opakovat, jak Tě miluji. Můj dobrý Ježíši, svěťuji Ti svého duchovního otce - dej mu potřebnou milost. Milý Ježíši, svěťuji Ti své rodiče a Margeritu. Tvé děvčátko Ti posílá tisíc polibků.“ Malá Nennolina vydechla naposledy 3. července 1937. Její poslední slova byla: „Ježíši, Maria, ... maminko, tatínku...“

Na přání svého otce Michela Mea byla v prosinci 1938 odkryta amputovaná noha jeho dceři, aby mohla být poté pohřbena společně s tělem. Během toho vyšlo najevo, že Antoinettina noha zůstala zcela neporušená - třicet jeden měsíc po amputaci a šestnáct měsíců po Antoinettině smrti. Pověst o její svatosti se záhy rozšířila velmi rychle.

Dvašedesát let po smrti Antoinetty Meo - 3. července 1999 - byly její tělesné pozůstatky přeneseny do jejího farního kostela, římské baziliky sv. Kříže v Římě. Právě zde, nedaleko proslulé Lateránské katedrály, se také nachází stálá expozice o této nejmladší služebnici Boží.

Pramen: Das kurze Leben der Antoinetta Meo
Úprava a překlad M. Svobodová

a to je nekonečná cesta, kterou ono roztomilé Děťátko muselo překonat, než se mohlo představit světu zavinuté v plenkách a položené do krmelce. Mám tu na mysli nikoliv namáhavou cestu z Nazareta do Betléma, ale mnohem náročnější a pro nás nepředstavitelnou pouť z Otcova lůna do postavení zcela neidylického: postavení vyhoštěného lidského tvora. Ten, skrze něhož všechno je stvořeno, přijal postavení vyhnance a bezdomovce.

Přišel mi na mysl tento pojem, protože k tomuto zamyšlení mě přivedli zcela náhodou právě bezdomovci. Nádraží, na kterém každý týden nastupuji do vlaku, bylo kdysi nejhezčí nádraží ve městě. Ale za současných ekonomicko-tržních vztahů se budově nějak nedaří a polovina objektu stojí ladem. V dnes nevyužívané části objektu naplánoval projektant nakládací rampu, která je vnořena do budovy a vypadá jako místnost bez venkovní stěny. Tato nakládací rampa je dnes jediným využitým prostorem jinak opuštěné části budovy. Ubytovali se tu uprostřed města před zraků světa bezdomovci a lidé obcházejí toto jejich hnízdo v uctivé vzdálenosti.

Vzpomínka na tento podivný lidský příbytek (i na jeho další varianty mezi keři kolem řeky) mě jednou zaměstnala za bezesné noci. Při netrpělivém čekání na spánek mě napadla nelichotivá myšlenka: Ležíš si ve vytopeném bytě v pohodlné posteli a stěžuješ si, že nemůžeš usnout. Co bys dělal, kdybys měl k dispozici jen onen pelech mezi bezdomovci na nádražní rampě? Uvědomil jsem si, jak nepředstavitelné by pro mě bylo změnit takto své postavení, i kdyby mi anděl z nebe sliboval, že tím zcela změní postavení těch nešťastníků. A ještě nepředstavitelnější mi připadá, že bych měl mezi ně poslat svého syna.

Nikomu nevnučuji své představy, nicméně si myslím, že mě tyto náhodné fantazijní zážitky

o něco přiblížily ke kruté realitě, která se zcela konkrétně skrývá za prostými čtyřmi slovy: *Slovo se stalo tělem*. Ať už najdeme cokoli, co by v našem prostředí a v naší zkušenosti mohlo být obdobou nekonečně milujícího Otce, který posílá nekonečně milovaného a nekonečně milujícího Syna mezi tvory, kteří sami sebe těžce degradovali hříchem, bude to v každém případě sotva nástin náznak nekonečně překračující skutečnosti, kterou sám Boží Syn vyjádřil prostými slovy: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna...*

Velikost propasti mezi nebem a zemí si vůbec neumíme představit, už jen proto, že si neumíme představit nic nekonečného. Jen to zkuste: Podobných slunci, jako je to naše, které nám od rána do večera svítí, jsou v Mléčné dráze miliardy a jsou tak daleko, že vypadají jako mlha. Takových a podobných mléčných drah, jako je ta, kterou známe a ve které bydlíme, jsou ve vesmíru miliardy. Jak nepatrná je v tomto nekonečnu naše zemička a jak nepatrná je na ní městečko Betlém, u něhož jeskyně s jesličkami a v nich leží Bůh! Jedna mariánská antifona výstižně zpívá: „Ten, kterého celý vesmír nepojme, se uzavřel do tvého lůna, aby se stal člověkem.“ Když Ho Maria porodila, v krajní nouzi položila do dobytčího žlabu. Jeskyně na pastvisku u Betléma je v této chvíli středem nekonečného všehomíra, protože tomuto Malíčkému v malé jeskyni u malého města se s výjimkou „vlastních, kteří ho nepřijali“, klaní celý nekonečný vesmír a všechno, co skrze Něho bylo stvořeno. A to si vypomáháme jen prostorovými pojmy, které sotva nastiňují kontrast mezi Boží velebností, velikostí a svatostí a lidskou a pozemskou bídou.

Co přitahuje Nekonečného z Nekonečna právě na toto ubohé a nuzné místo? Co je tak cenného a vzácného, tak přitažlivého na pozemských „bezdomovcích“,

mezi které přišel bydlet a žít Syn Nejvyššího? Je v nich něco, co vidí jen On, je to jeho skrytá vlastní podoba, semeno božské příslušnosti, zárodek Božího bratrství, vznešený cíl nekonečné hodnoty a konečného určení: spočinout navěky v Otcově náruči. Láska, která vložila do každého člověka svůj vlastní obraz, přichází tento poškozený obraz hledat a restaurovat tak, že sama přijala jeho křehkou přirozenost. Bůh přišel osobně za svými dětmi, které se staly bezdomovci, aby je zavedl zpět domů. Tak Bůh **miloval** svět, který si stvořil. Jedině v této lásce je tajemství společného souhlasu Otce i Syna k tak nepředstavitelné cestě.

Naši předkové byli tímto Božím strmým sestupem z nebe na zem tak nesmírně dojatí, že cítili potřebu připomínat si ho nejen o Vánocích, ale každý den, a to hned třikrát, ráno, v poledne i večer a slavili tak stále Vánoce modlitbou, ke které dokonce dali vždy zaznít i zvonu. Toto vyzvánění si nazvali výmluvně klekání, protože cítili, že nemohou jinak, než se co nejpokorněji, ať jsou kdekoli, třeba i na poli, sklonit a na kolenu obnovit svou víru a úctu k nesmírnému pokoření Slova, které přišlo bydlet mezi námi. Se vsí svou slávou a nekonečností se Slovo skrylo v požehnaném pouhým okem neviditelném plodu, který Maria počala ve svém panském lůně, aby pak od zrození ve chlévě prožívala všechny trampoty a bídy našeho života a nakonec se ocitlo na jeruzalémské dlažbě podobné spíše rozšlápnutému červu než člověku. Bůh se ztotožnil s námi, aby nám tak potvrdil a zdůraznil, jak nesmírnou cenu má pro Něho každický člověk v každé fázi a každé podobě svého života. Jsou mu drazí a nejbližší i ti nejmenší, nejslabší, ti nejchudší, ti nejubožejší, nejvíce vyhoštění a nejvíce bezmocní, protože přišel hledat a zachránit to, co zahynulo, přišel obmýt, co je po-

skvrněné, zahrát, co je studené, napřimit, co je pokřivené, zavalit, co je vyprahlé, uzdravit, co je nemocné. Má tedy blíže k pelech bezdomovců než k blahobytné rodině, která si libuje sama v sobě, má blíže k děťátku, které má přijít na svět neduživé, než ke královně krásy, která se pyšní před tleskajícím davem. Nikdy bychom nepoznali kouzlo Vánoc, kdyby se Bůh nedíval na svět a na nás ubohé právě tak, jak se dívá. A proto nás právě tento jeho zorný úhel musí nejvíce zajímat, musíme si osvojit jeho pohled, jeho oceňování a hodnocení, abychom nikdy nezapomínali, kde a jak především přebývá mezi námi.

Jesličky v chrámě zůstanou pouhou atrakcí, jestliže se nestanou neodolatelnou výzvou, abychom začali uvědoměle hledat v **každém člověku** to, co v něm vidí toto božské Dítě a co je v jeho očích tak nekonečně cenné, že neváhalo ani jako Syn Nejvyššího přijmout postavení vyhnance bez domova. A stejně tak zůstanou jesličky atrakcí, jestliže od nich neodvedete své dítě před skutečné Jesličky, jestliže nepřesvědčíte jeho (i sebe), že Děťátko, které v betlémě představuje jen figurka, je tady ve svatostánku skutečné a živé, že zde tiché a ještě více pokořené čeká celý rok ve dne v noci na své hosty. Záleží jen na nás, čím se stává pro vtělené Slovo tento jeho příbytek, zda je alespoň jesličkami, kde se mu klanějí pokorní, nebo jen vězením, samotkou, obklopenou lhostejností, neúctou a nevděčností. Jestliže z vánočních slavností neodejdeme takto realisticky k obrazu vtěleného Slova proměnění, všechno to sváteční okouzlení, všechna krása, světla, ozdoby, koledy, zpěvy a dárky budou jako vánoční stromek, který na chvíli ozdoben zazaří, ale pak se sbalí a zůstane po něm jen prázdné místo. Přeji Vám k těmto Vánocům, aby se Vám to nestalo.

-š-

Pondělí 22. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Misionář pod sopkou 8.25 Great Salt Lake, Serengeti, Colorado National Monument (P) 9.00 Otevřely se jim oči - PhLic. Kateřina Lachmanová 9.55 Evangelium 10.05 Trnavská brána (8) 10.25 Pro vita mundi (84) - Dr. Stanislav Žák, CSc. 11.00 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 11.10 Druhé čtení 11.45 Myši na scéně (3/8) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pěšák Boží 12.45 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vánoční koncert Václava Hudečka 2007 (záznam koncertu z Národního domu ve Frýdku Místku) 14.00 Elektronická kazatelna 14.30 Barma - Bezmezná naděje 14.45 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 15.05 Čína 16.00 Misionář pod sopkou 16.20 Dobrý pastýř 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (11. díl) (P) 17.20 Věrní Kristu 18.15 Starý člověk mezi námi 18.35 Myši na scéně (4/8) 18.45 Octava dies (507) 19.20 Great Salt Lake, Serengeti, Colorado National Monument 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Národní park Šumava - Vltavský luh 20.25 Na koberečku (54) 20.40 GOODwillBOY 21.10 Zpravodajské Noeviny 21.20 Otvíral jim písmo - P. Aleš Opatrný Th.D. 22.15 Peru - Cesta slibu 22.40 Pro zdraví (11): Projekt ICRC 22.50 Vánoční koncert Václava Hudečka 2007 (záznam koncertu z Národního domu ve Frýdku-Místku) 23.50 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 23. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 H2Onews 8.20 Národní park Šumava - Vltavský luh 8.45 Na koberečku (54) 9.00 Pro vita mundi 9.40 Starý člověk mezi námi 10.05 Noemova pošta (prosinec 2008) 11.40 Vánoční povídky: Andělské zvonění 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Planetshakers (1/2) 13.05 Čteme z křesťanských periodik 13.15 Barma - Bezmezná naděje 13.30 Thajsko 14.20 Pěšák Boží 15.05 Misionář pod sopkou 15.25 Octava dies (507) 15.55 Dobrý pastýř 16.20 Aglomerácie - výhody pre obce 16.35 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 17.05 Kamenná kytara 17.15 Kulturní mozaiky dechovky (6. díl) 17.20 Trnavská brána (8) 17.40 Shanghai 18.10 Dětská televize 2008 18.35 Vánoční povídky: Andělské zvonění 18.50 Egypt 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Evangelium 20.05 Z pokladů duše 20.10 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 21.10 Elektronická kazatelna 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 22.20 Octava dies (507) 22.50 Pro vita mundi (84) - Dr. Stanislav Žák, CSc. 23.30 Zpravodajské Noeviny 23.40 Otevřely se jim oči - PhLic. Kateřina Lachmanová 00.35 Poslech Radia Proglas.

Středa 24. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Z pokladů duše 8.15 Zpravodajské Noeviny 8.25 Ježíš 10.05 V posteli (P)

11.00 NOEparáda (11. díl) 11.20 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 11.50 Vánoční povídky: Andělské zvonění 12.00 Z pokladů duše 12.05 Statečný kněz 13.00 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (1. díl) 13.55 Zpravodajské Noeviny 14.05 Malý princ 15.15 O Slunovratu 16.45 Z pokladů duše 16.50 Mohelnický betlém 17.00 V ten vánoční čas aneb Permoník a betlémy na ostravském hradě 17.50 Dopis z Indie 18.15 Borotinské betlémy 18.35 Vánoční povídky: Štědrý večer nastal 19.00 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem (P) 19.50 Malý pastierik (P) 20.15 Vánoční koncert Václava Hudečka 2008 (P) (záznam koncertu z kostela sv. Václava v Ostravě) 21.25 Z pokladů duše 21.40 Matka Markéta - maminka Dona Bosca 23.00 Betlehem 23.10 Keď si kamarát 23.20 Živý betlém v Horní Lidči 23.50 Půlnoční mše svatá z Baziliky sv. Petra v Římě 1.30 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 25. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Z pokladů duše 8.15 V ten vánoční čas aneb Permoník a betlémy na ostravském hradě 9.00 Vianočná záhada (P) 9.30 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 10.15 Evangelium 10.30 Mše svatá 11.45 Jak kapr poprvé v životě uviděl prskavky 12.00 Urbi et Orbi (L) 12.20 Z pokladů duše 12.25 Malý pastierik (P) 13.00 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (2. díl) 14.00 V posteli (9) 15.00 Pávie pierko (P) 16.45 Červené čižmičky (P) 17.05 Kdo chce kam... 17.30 Hradišťan (P) 19.05 Slovenské betlémy 19.30 Druhé čtení 19.55 Z pokladů duše 20.00 Ježíš (P) 22.05 Vánoční duchovní písně z kancionálu Kaple královské 22.35 Octava dies (507) 23.05 Jesličky svatého Františka 00.00 Druhé čtení 00.25 Poslech Radia Proglas.

Pátek 26. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Z pokladů duše (P) 8.15 Arturovo pátrání (P) 9.25 Slovenské betlémy 9.50 Otec Pio 11.25 Quo Vadis - Útěk z Iráku 11.45 Jak ořechová skořápka plavala na Vánoční ostrov 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Angelus Domini 12.05 Evangelium 12.15 Husiárka a král (P) 13.15 Vánoční koncert z chrámu Panny Marie Pomocnice v Turíně 14.45 Slovenské betlémy 15.10 12 podmínek k dědictví 17.10 V ten vánoční čas aneb Permoník a betlémy na ostravském hradě 18.00 Vánoční koncert Tomáše Kočka & Orchestru 18.55 Jak ořechová skořápka plavala na Vánoční ostrov 19.05 České a moravské betlémy 19.30 Druhé čtení (P) 19.55 H2Onews (P) 20.00 Stratený syn (P) 20.05 Z pokladů duše 21.00 Hubblův dalekohled 22.15 Hradišťan 23.45 H2Onews 23.55 Druhé čtení 00.15 Tajemství gregoriánského chorálu 1.15 Poslech Radia Proglas.

Sobota 27. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 H2Onews 8.20 Sně-

hurka 10.00 V posteli 10.55 NOEparáda (11. díl) 11.15 České a moravské betlémy 11.45 Jak sněhulák zatoužil po vzdělání 12.05 Dobrý pastýř 12.25 Quo Vadis - Útěk z Iráku 13.00 Jesličky svatého Františka 14.00 Simba, lví král (1/2) 15.00 Simba, lví král (2/2) 15.50 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 16.35 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (1. díl) 17.35 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 18.05 Druhé čtení (P) 18.30 Evangelium 18.35 Jak sněhulák zatoužil po vzdělání 18.45 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 19.25 Betlémy Evropy a Asie 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Ztracen v oblacích 21.35 Tři sestry v klášteře, v kostele, ve škole 22.10 Narodil se Kristus Pán 22.40 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 23.40 Druhé čtení 00.00 Poslech Radia Proglas.

Neděle 28. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.15 Evangelium 8.20 Betlémy Evropy a Asie 8.40 Betlehem 8.50 Na koberečku (54) 9.05 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 9.45 Vy, kteří jste zůstali 10.00 Mše svatá ze Slovenska 11.15 Quo Vadis - Útěk z Iráku 12.00 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Zlatá dychovka (P) 13.05 Jedno je málo, deset moc (P) 13.30 Eliška Servátková 13.45 Dávám nejen o Vánocích 13.55 Evangelium 14.05 Barma - Bezmezná naděje 14.20 Tři sestry v klášteře, v kostele, ve škole 15.00 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (2. díl) 16.00 V posteli 17.00 Pávie pierko 18.40 Dopis z Indie 19.05 Betlémy Ameriky a Afriky 19.25 Narodil se Kristus Pán 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (508) (P) 20.35 Život za život 22.05 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 22.55 Vánoční koncert Tomáše Kočka & Orchestru 23.40 Druhé čtení 00.00 Poslech Radia Proglas.

Pondělí 29. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Quo Vadis - Útěk z Iráku 8.25 Krimmler Wasserfälle, Selours Game Reserve, NP Black Canyon (P) 9.00 Žena z pohledu Krista - Veronika Barátová 10.40 Pro zdraví: Fair trade 10.50 Pro vita mundi - Dr. Stanislav Žák, CSc. 11.30 Vy, kteří jste zůstali 11.45 Jak sněhulák zatoužil po vzdělání 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 V ten vánoční čas aneb Permoník a betlémy na ostravském hradě 12.45 Evangelium 13.00 Otec Pio 14.30 Betlehem 14.45 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 15.05 Egypt 16.00 Misionář pod sopkou 16.20 Libanonský odkaz 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (P) 17.20 Věrní Kristu 18.15 Útek nie je turistika 18.35 Jak se vánočka nechala pojistit proti připálení (P) 18.45 Octava dies (508) 19.20 Krimmler Wasserfälle, Selours Game Reserve, NP Black Canyon 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří 20.25 Na koberečku (55) (P) 20.40 V posteli (9) 21.30 Peru - Cesta slibu 21.50 Radvan Lukavský o sobě 23.20 Vánoční duchovní písně

z kancionálu Kaple královské 23.50 Evangelium 00.00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 30. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.15 Na koberečku (55) 8.30 Příroda a Natura 2000 – Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří 9.00 Ježíš 11.05 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 11.50 Jak se vánočka nechala pojistit proti připálení 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Planetshakers (2/2) 13.30 Egypt 14.20 Stratený syn 15.25 Octava dies (508) 15.55 Libanonský odkaz 16.20 Betlehem 16.35 NOEparáda (12. díl) 17.05 Dávám nejen o Vánocích 17.20 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 17.50 Malý pastierik 18.15 Dětská televize 2008 18.35 Jak ptáci zpívali o Vánocích 18.50 Mexico City 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Evangelium 20.05 Z pokladů duše 20.10 Misijní magazín (P) 21.10 Jedno je málo, deset moc 21.30 Zpravodajské Noeviny 21.40 Dávám nejen o Vánocích 21.50 Útek nie je turistika 22.20 Octava dies (508) 22.50 Pro vita mundi – Jarda Svoboda 23.30 Zpravodajské Noeviny 23.40 Eliška Servátková 23.55 Evangelium 00.00 Poslech Radia Proglas.

Středa 31. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Z pokladů duše (P) 8.15 Silvestr na přání diváků TV NOE 11.45 Jak ptáci zpívali o Vánocích 11.50 Z pokladů duše 11.55 Evangelium 12.00 Silvestr na přání diváků TV NOE 17.30 GOODWILLBOY – Film (P) 18.00 První nešpory ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie (L) 19.00 Perný den (P) 19.20 Koncert ze skla 20.00 Kronika NOE (P) 20.30 Silvestrovská NOEparáda (P) 20.50 Ohlédnutím za rokem (P) 21.50 Jaký byl a jaký bude? (P) 23.50 Silvestrovský přípitek zaměstnanců TV Noe 00.00 Hymna České republiky 00.05 Johann Strauss – Orchester (P) 1.05 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 1. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Z pokladů duše (P) 8.15 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 8.45 Červené čižmičky 9.10 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 9.55 Evangelium 10.00 Mše svatá z Říma o slavnosti Matky Boží, Panny Marie (L) 11.45 Jak ptáci zpívali o Vánocích 12.00 Urbi et Orbi (L) 12.20 Z pokladů duše 12.25 Stratený syn 13.35 Matka Tereza 15.05 GOODWILLBOY – Film 15.35 Time Again (P) 17.35 Misijní magazín 18.35 Klaunský pohádkový kuffík: O pasáčku Asafovi (P) 18.50 Silvestrovská NOEparáda 19.20 Octava dies 19.50 Evangelium 19.55 Z pokladů duše 20.00 Don Bosco (1. díl) 21.45 Borotinské betlémy 22.00 Gospel Night 23.10 Hubblův dalekohled 00.25 Poslech Radia Proglas.

Pátek 2. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Z pokladů duše 8.15 Popelka 9.45 Misijní magazín 10.45 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 11.15 Octava dies 11.45 Klaunský pohádkový kuffík: O pasáčku Asafovi (1) 11.55 Z pokladů

duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Cesta k hudbě 12.30 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 13.00 Vy, kteří jste zůstali 13.10 Planetshakers (2/2) 14.30 Betlehem 14.40 Octava dies 15.20 Pro vita mundi – Dr. Stanislav Žák, CSc. 16.00 Jed v srdci 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 16.50 Noemova pošta (prosinec 2008) 18.15 Libanonský odkaz 18.35 Klaunský pohádkový kuffík: O pasáčku Asafovi (2. díl) (P) 18.45 Pro vita mundi 19.25 Příroda a Natura 2000 – Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří 19.45 Evangelium 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (P) 21.35 Radovan Lukavský o sobě 22.55 Mexico City 23.45 Vy, kteří jste zůstali 00.00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 3. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 Vy, kteří jste zůstali 8.20 Bílý medvěd král 9.45 Zpravodajské Noeviny 10.00 GOODWILLBOY – Film 10.30 NOEparáda 10.50 Příroda a Natura 2000 – Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří 11.15 Útek nie je turistika 11.40 Evangelium 11.45 Klaunský pohádkový kuffík: O pasáčku Asafovi (2) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Libanonský odkaz 12.25 Quo Vadis – Útek z Iráku 13.00 Jesličky svatého Františka 14.00 Pocahontas – indiánská princezna 15.30 Jedno je málo, deset moc 15.50 Pro vita mundi (P) 16.35 Hlubinami vesmíru 17.30 Jed v srdci 17.35 Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 18.05 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 18.35 Klaunský pohádkový kuffík: O pasáčku Asafovi (3. díl) (P) 18.45 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 19.25 Druhé čtení (P) 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Don Bosco (2. díl) 21.45 Útek nie je turistika 22.10 Vánoční koncert Tomáše Kočka & Orchestru 22.40 Misionář bez lodi – Kateřina Lachmanová (P) 23.40 Druhé čtení 00.00 Poslech Radia Proglas.

Neděle 4. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.15 Evangelium 8.25 Vodné diela – ochrana pred povodňami (P) 8.40 Na koberečku (55) 8.55 Quo Vadis – Útek z Iráku 9.25 Vánoční speciál s Mons. Janem Graubnerem 10.30 Mše svatá s farností Ostrava – Heřmanice (L) 11.45 Z pokladů duše 12.00 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Ohlédnutí za rokem 13.15 Zlatá dychovka 13.45 Jed v srdci 13.55 Evangelium 14.00 Vy, kteří jste zůstali 14.20 Pěšák Boží 15.00 Misionář bez lodi – Kateřina Lachmanová 16.00 Dobrý muž ze Saratova 16.30 GOODWILLBOY – Film 17.00 Ve jménu Ježíše: Město Boží (P) 17.30 NOEparáda 17.55 Mexico City 18.50 Pro zdraví: Proměnit utrpení 19.05 Příroda a Natura 2000 – Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří 19.25 Kostel na předměstí 19.35 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa – Redemptoristi 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Jaký byl a jaký bude? 22.35 Ohlédnutí za rokem 23.40 Druhé čtení 00.00 Poslech Radia Proglas.

VELEHRAD – VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

Při vánoční **půlnoční mši svaté ve 24.00 hod.** v bazilice na Velehradě provede místní chrámový sbor společně se sborem Svatopluk a orchestrem vánoční „Valašskou mši jitřní“ od Václava Mýtného. Půl hodiny před začátkem mše svaté od 23.30 hod. se za doprovodu varhan budou zpívat koledy.

Mše svatá na **Hod Boží vánoční** 25. 12. slavíme v bazilice **v 7.30, 10.00 a 15.00 hod.** Při mši svaté v 10.00 hod. se bude opět zpívat „Valašská mše jitřní“ od V. Mýtného.

Na **svátek sv. Štěpána** 26. 12. jsou mše svaté **v 7.30 a v 10.00 hod.** Odpoledne **v 16.30 hod.** se v bazilice koná tradiční Svatoštěpánský koncert souboru Hradišťán.

Další informace lze nalézt na www.jesuit.cz/velehrad.

P. Petr Prádka SJ

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice – Bítov srdečně zvou na faru do Prosiměřic na **duchovní obnovu exercičního typu: PROSIMĚŘICE 2009.**

Termíny: 15. 1. – 18. 1. **pro ženy** – vede P. Stanislav Krátký, probost mikulovský (téma: Nadšení svatého Pavla) • 22. 1. – 25. 1. **pro soluníky** – vede P. Marek Dunda (téma: Svatý Pavel a Solunáné) • 29. 1. – 1. 2. **pro muže** – vede jáhen Ladislav Kinc (téma: Svatý Pavel) • 12. 2. – 15. 2. **pro kluky a svobodné muže** – vede P. Milan Plíšek (téma: Reflexe víry) • 19. 2. – 22. 2. **pro maminky marianek a soluníků** – vede P. Marek Dunda (téma: Rady svatého Pavla) • 26. 2. – 1. 3. **pro ženy** – vede P. Milan Plíšek (téma: Reflexe víry) • 5. 3. – 8. 3. **pro děvčata ze Společenství čistých srdcí** – vede P. Josef Kučera, OPraem. (téma: Vděčnost) • 12. 3. – 15. 3. **pro kluky ze Společenství čistých srdcí** – vede P. Jindřich Čoupek (téma: Člověk v Božích očích) • 19. 3. – 22. 3. **pro marianky** – vede P. Marek Dunda (téma: Řádná žena...).

Začíná se vždy ve **čtvrtek v 18.00 hod.**, zakončení v **neděli ve 14.00 hod.** • **S sebou:** spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. • **Cena:** 250 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). • Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášen alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen.

Přihlášky na faře ve Vranově nad Dyjí, Náměstí 20, e-mail: marek@fatym.com, telefon: 515 296 384.

IZRAEL – za neskutečnou cenu – letecky z Prahy – kvalitní hotel s polopenzí – **22. 1. – 29. 1.** – 9 990 Kč!!! a **29. 1. – 5. 2.** – 10 990 Kč!!! + poplatky.

IZRAEL – SINAJ – JORDÁNSKO – biblický okruh + Mojžíšova hora + skalní město Petra – **24. 2. – 6. 3.** – 19 990 Kč.

IZRAEL – Velikonoce ve Svaté zemi – **7. 4. – 14. 4.** – 14 490 Kč.

Fatima, Lurdy, La Saletta, Montserrat, Garabandal, Santiago de C. aj. – **18. 5. – 30. 5.** – 10 990 Kč.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek – CK AVETOURL, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel. 494 623 929, fax 494 377 654, mobil 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

LITURGICKÁ ČTENÍ –

pokračování ze str. 9

do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Liturgická čtení

Neděle 21. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16

Ž 89(88),2-3.4-5.27+29

Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)

2. čt.: Řím 16,25-27

Ev.: Lk 1,26-38

Slovo na den: *Moc Nejvyššího tě zastíní.*

Pondělí 22. 12. – ferie

(v českobudějovické diecézi:

svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Sam 1,24-28

1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd

Odp.: srov. 1a (Srdce mé jásá v Bohu, mém spasiteli.)

Ev.: Lk 1,46-56

Slovo na den: *Na nepatrnou služebnici.*

Úterý 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1-4.23-24

Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14

Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.)

Ev.: Lk 1,57-66

Slovo na den: *Ihned se mu uvolnila ústa.*

Středa 24. 12. – ferie (ráno)

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16

Ž 89(88),2-3.4-5.27+29

Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.)

Ev.: Lk 1,67-79

Slovo na den: *Dopřeje, abychom mu beze strachu sloužili.*

večer:

1. čt.: Iz 62,1-5

Ž 89(88),4-5.16-17.27+29

Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)

2. čt.: Sk 13,16-17.22-25

Ev.: Mt 1,1-25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1-3.5-6

Ž 96(95),1-2a.2b-3.11-12.13

Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)

2. čt.: Tit 2,11-14

Ev.: Lk 2,1-14

Slovo na den: *Naleznete dětátko zavinuté do plenek a položené v jeslích.*

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11-12

Ž 97(96),1+6.11-12

Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.

2. čt.: Tit 3,4-7

Ev.: Lk 2,15-20

Čtvrtek 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)

2. čt.: Žid 1,1-6

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Slovo se stalo tělem.*

Pátek 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60

Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17

Odp.: 6a (Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.)

Ev.: Mt 10,17-22

Slovo na den: *Až do konce.*

Sobota 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2.5-6.11-12

Odp.: 12a (Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!)

Ev.: Jan 20,2-8

Slovo na den: *Zamířili ke hrobu.*

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svátý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. PROSINCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 12.		PO 22. 12.		ÚT 23. 12.		ST 24. 12.		ČT 25. 12.		PÁ 26. 12.		SO 27. 12.	
Antífona	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1832	1621	1836
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1833	1621	1837
Antifony	116	124	124	134	125	134	150	163	160	174	1618	1833	1621	1837
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	116	125	143	155	146	159	150	163	161	174	1618	1834	1622	1837
Antífona k Zach. kantiku	116	125	143	156	146	159	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838
Prosby	117	125	143	156	147	159	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838
Závěrečná modlitba	117	126	143	156	147	160	151	164	162	175	1619	1835	1623	1838
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	123	133	123	133	123	133	155	168	155	168	155	168
Antifony	124	133	124	133	124	133	124	133	156	169	156	169	156	169
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	162	176	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	118	126	144	157	147	160	151	164	164	178	1619	1835	1623	1839
Závěrečná modlitba	117	126	143	156	147	160	151	164	164	179	1619	1835	1623	1838
Nešpory:														
	SO 20. 12.													
Hymnus	121	130	121	130	121	130	121	130	157	170	153	180	153	180
Antifony	114	123	119	128	124	134	125	134	157	170	165	180	165	180
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	157	171	165	181	165	181
Kr. čtení a zpěv	115	123	119	128	145	158	148	161	159	172	167	183	176	192
Ant. ke kant. P. M.	139	151	142	154	145	158	149	162	159	173	168	183	176	193
Prosby	115	123	119	128	145	158	149	162	159	173	168	183	176	193
Záv. modlitba	117	126	117	126	143	156	147	160	160	174	168	184	177	194
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 28. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12-21

Ev.: Lk 2,22-40

Slovo na den: Dítě rostlo a sílilo.

Pondělí 29. 12. – připomínka

sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a.2b-3.5b-6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22-35

Slovo na den: On je ustanoven jako znamení, kterému se bude odporovat.

Úterý 30. 12. – šestý den v oktávě

Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12-17

Ž 96(95),7-8a.8b-9.10

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,36-40

Slovo na den: Sloužila Bohu posty a modlitbami.

Středa 31. 12. – připomínka

sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2.11-12.13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: Všichni jsme dostali z jeho plnosti.

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18

nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31 nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34

nebo: Lk 12,35-40

Slovo na den: Nejprve hledejte Boží království.

Čtvrtek 1. 1. – slavnost Matky Boží,

Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22-27

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4-7

Ev.: Lk 2,16-21

Slovo na den: Dali mu jméno Ježíš.

Pátek 2. 1. – památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského

1. čt.: 1 Jan 2,22-28

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19-28

Slovo na den: Jsem hlas volajícího na poušti: „Vyrovnejte cesty Pánu!“

Sobota 3. 1. – nez. pam. Nejsvětějšího Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29-3,6

Ž 98(97),1.3cd-4.5-6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29-34

Slovo na den: Jako holubice.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. PROSINCE 2008 – 3. LEDNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 28. 12.		PO 29. 12.		ÚT 30. 12.		ST 31. 12.		ČT 1. 1.		PÁ 2. 1.		SO 3. 1.			
Antifona	170	186	154	167	154	167	154	167	193	211	1734	1953	154	167		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	171	187	154	167	154	167	154	167	193	212	1734	1953	154	167		
Antifony	171	187	180	197	184	201	188	206	195	213	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	172	188	180	197	185	202	188	206	195	213	1735	1954	208	228		
Antifona k Zach. kantiku	172	188	181	198	185	202	189	206	195	213	1275	1413	208	1415		
Prosby	172	188	181	198	185	202	189	207	195	214	1724	1943	209	228		
Závěrečná modlitba	173	189	181	198	185	203	190	207	196	214	1275	1414	209	1415		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	1265	1403	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	173	190	182	199	186	203	190	208	196	215	206	226	209	229		
Závěrečná modlitba	173	189	181	198	185	203	190	207	196	214	206	225	209	229		
Nešpory:																
Hymnus	153	166	153	166	153	180	153	180	191	209	197	216	1736	1955	153	166
Antifony	169	185	174	191	165	180	165	180	192	210	198	216	900	1008	200	218
Žalmy	1649	1866	1661	1878	165	181	165	181	1649	1866	1661	1878	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	169	185	175	191	183	200	187	204	192	210	199	217	1737	1956	200	219
Ant. ke kant. P. M.	170	185	175	191	183	200	187	205	192	210	199	217	1276	1414	200	219
Prosby	170	186	175	192	183	200	187	205	193	211	199	217	1731	1950	201	219
Záv. modlitba	173	189	173	189	181	198	185	203	196	214	196	214	1275	1414	202	221
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

ODEŠEL VZÁCNÝ ČLOVĚK A VARHANÍK

Celá čtyři desetiletí působil v Přerově a pak i v Olomouci jako varhaník a regenschori přerovský rodák pan **Karel Komárek**. Jako absolvent Cyrilometodějské teologické fakulty byl původním povoláním katecheta a učitel, ale pro své hluboké náboženské přesvědčení byl ze školství opakovaně propuštěn. Absolvoval Státní hudební konzervatoř v Ostravě a své nadání i hlubokou víru dal do služeb chrámové hudby. Působil jako varhaník a regenschori v chrámě svatého Vavřince v Přerově, v domě svatého Václava a u svatého Michala v Olomouci. Byl znalcem a obdivovatelem P. Josefa Olejníka, jehož osobě a dílu věnoval svou publikaci P. Mgr. Josef Olejník, kněz a skladatel liturgické hudby.

Pan Karel Komárek odešel 17. listopadu 2008 k Pánu ve věku 82 let, aby přijal odměnu za svou celoživotní mnohostrannou a obětavou práci. Pamatujme na něho ve svých modlitbách. R.I.P.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

**PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH
DĚJIN - SVAZEK V.**

**Doba barokní katolicity (1650-1750) • Doba
osvicenská (1750-1848)**

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Široce pojatý obraz protikladných období baroka a osvicenství je komponován ze spousty faktů, i často opomíjených. Autor pečlivě usiluje o plnost a objektivitu, zároveň prozrazuje svou lásku k církvi a národu. Čtenář nachází odpovědi na problematická obvinění i přiznání historických omylů církve. Autor vykresluje baroko jako „obrodnou katolickou reakci“ na renesanci a protestantskou reformaci a osvicenství jako zatlačení církve do područí státu. Dramatický dějinný proud je podán s bohatstvím detailů náboženského, mravního, kulturního a sociálního života společnosti v celé její šíři jak s individuálními osudy, tak i v evropských souvislostech.

Brož., A5, 416 stran, dotovaná cena 495 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÝ DOMINIK

Simon Tugwell OP • Z angličtiny přeložil Ivan Bok

Barevná obrazová publikace o životě, působení a velkém zakladatelském díle sv. Dominika. Autor je význačný řádový his-

torik a zároveň skvělý vypravěč s duchovním přesahem. Jeho dílo tedy může posloužit jednak jako zdroj spolehlivých informací, jednak jako kvalitní duchovní četba.

Krystal OP, s. r. o.

Křídový papír, brož., 228 x 260 mm, 60 stran, 140 Kč

PARAGUAY V DOBĚ JEZUITSKÝCH REDUKCÍ

Pierre François-Xavier de Charlevoix • Z němčiny přeložila Dana Šťavíková

Významný dokument z doby, která připravovala zrušení jezuitského řádu, přímo z centra koloniálního politikářství v Latinské Americe. Výpovědi svědků, kteří v redukcích pracovali, představují základní historický pramen.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., 140 x 210 mm, 452 stran, 400 Kč

K JÁDRU KŘESŤANSTVÍ

C. S. Lewis • Z angličtiny přeložil Dan Drápal

V době 2. světové války rozhlasová stanice BBC požádala C. S. Lewise, aby připravil sérii přednášek, které by vlyly nový smysl do všech oblastí života dospělých lidí. Kniha *K jádru křesťanství* obsahuje všechny texty těchto pořadů. Připomíná nám to, co je v životě skutečně důležité, a ukazuje cestu k pravé radosti.

Návrat domů • Druhé vydání • Váz., A5, 198 stran, 230 Kč

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2009 jsme uveřejnili v čísle 42.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matrice cyrilometodějská s. r. o.